

Catalunya

CGT

CARLOS PALO

ROGER, SONIA,

GUILLEM FIG

CLEMENT

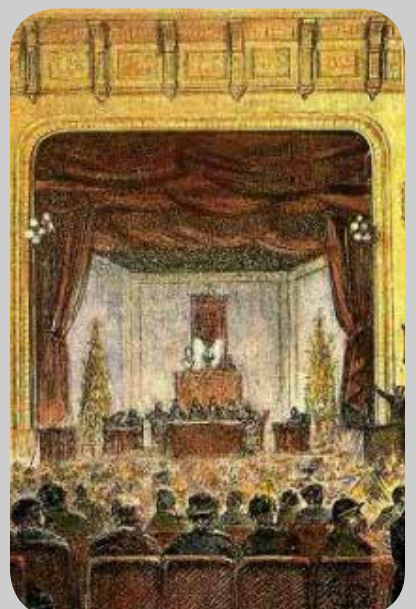
PAUL

#TalMesComAquest

del 1870 té lloc a l'Ateneu català de la classe obrera de Barcelona el primer congrés obrer. Sota el lema "No más derechos sin deberes, no más deberes sin derechos" 90 delegats (74 dels quals catalans) representant de 98 societats obreres, iniciaven a les 9 del vespre del 18 de juny la fundació de la Federació Regional de la AIT de l'Estat Espanyol. Els quatre grans debats serien: l'acció sindical, les cooperatives, l'organització obrera i la lluita política. S'adoptaren acords de caire anarquista i la vaga com a eina fonamental de la classe treballadora.

ON ENS TROBEM?

- FEDERACIONS LOCALS**
- Barcelona**
Carrer Pare Laluez 19-24 08025 - Barcelona
fbcr@cgtsarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080
  - Anoia**
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtañoia@yahoo.es
Tel/FAX 9335042985
  - Tarragona**
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta 43005-Tarragona
cgttarragona@cgts.es
Tel. 977242580 FAX 977241528
  - Baix Llobregat**
Ctra. Espalgués, 46 - 08940 - Cornellà
corneu@cgtsbaixllobregat.cat
Tel. 933779163 FAX 933777551
  - Baix Penedès**
Nord, 11-13, 3r, 43700 - El Vendrell
cgt.baixpenedes@gmail.com
Tel/FAX 977692932
  - Barcelona Nord**
Alfonso XI, 305 08912 - Badalona
cgt_bnr@yahoo.es
Tel/FAX 933831803
  - Garraf-Penedès**
Lepant, 23, baixos, 08800-Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtsarcelona.cat
Tel/FAX 938934261
  - Maresme**
Unió 38 baixos, 08302 - Mataró
maresme.cgts@gmail.com
Tel/FAX 937908261
  - Vallès Oriental**
Francesc Macià, 51 08100 - Mollet
cgt.molletvo@gmail.com
Tel. 935931546 FAX 935793173
  - Osona**
cgt-osona@cgtsarcelona.cat
63867553
- FEDERACIONS COMARCALS**
- Barcelona**
Carrer Pare Laluez 19-24 08025 - Barcelona
fbcr@cgtsarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080
  - Berga**
Baix 4, 08600 - Berga
sad@cgtsberga.org
Tel. 938216747
  - Manresa**
Circumval·lació 77, 2n 08240 - Manresa
manre@cgtsarcelona.cat
Tel. 938747260 FAX 938747559
  - Rubi**
Colom, 3-5, 08191 - Rubí
rcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881196
  - Sabadell**
Roselló 10, 08207 - Sabadell
cgtsabadell@cgtsarcelona.cat
Tel/FAX 937450197
  - Terrassa**
Ramón Llull, 130-136, 08224 - Terrassa
cgtserrassa@gmail.com
Tel. 937339006
  - Castellar del Vallès**
Pedrisors, 9 bis, 08211 - Castellar del Vallès
cgt.castellarv@terra.es
Tel/FAX 9374142121
  - Sallent**
Clos, 5, 08650 - Sallent
sallent@cgtsarcelona.cat
Tel 938370724 FAX 938206361
  - Viladecans**
C/ Sant Maria 72, 08840 - Viladecans
viladecans@cgtsarcelona.cat
Tel. 936590814 - 610072649
- FEDERACIONS INTERCOMARCALS**
- Girona**
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 - Girona
cgt_gir@cgtsarcelona.cat
Tel. 972231034 FAX 972231219
  - Baix Camp/Priorat**
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43002 - Reus
baixcamp@cgtsarcelona.cat
Tel. 977340883
  - Alt Camp i Conca de Barberà**
Carrer de la Zeta 6, 43800, Valls
cgtaicampconca@cgtsarcelona.cat
  - Ponent**
Darrere Sant Martí, 15, 1e 25004 - Lleida
lleida@cgtsarcelona.cat
Tel. 973275357 FAX 973271630
  - Terres de l'Ebre**
Casal Popular Païssampla
Francesc Gil de Frederic, 6, 43500 - Tarragona
terresdebre@cgtsarcelona.cat
- SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÉ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA**
Carrer Burgos, 59 baixos 08014 - Barcelona
spccc@cgts.es
Tel. 935120481
- FEDERACIONS SECTORIALS**
- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FIMEC)
  - Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
  - Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)

No només són victòries

L'actualitat política del mes de maig i juny ha vingut marcada per les eleccions parlamentàries i municipals. Sembla que el miratge de la "nova política" s'ha acabat. Es tanca un cicle. El que no surt a la tele, el que no està als noticiaris de més audiència, és que per sota, darrere de tot aquest teatre que és la política institucional, es mouen moltes altres coses. I altres coses que potser són molt més esperançadores i que, precisament per això, no surten als grans mitjans de comunicació.

No surt als mitjans de comunicació, per exemple, la vaga amb la que els companys i companyes de la neteja viària de Girona van aconseguir tota una sèrie de millores laborals que no s'haguessin aconseguit si no és perquè les dones i els homes de la CGT es van llençar a la lluita. No surt gaire tampoc als mitjans, el fet que el personal d'investigació de la UAB hagi guanyat, mitjançant la vaga, l'acció directa i la solidaritat, un augment salarial i un any més de contractació. Tampoc no va sortir la vaga que els companys i companyes de Trefilats Gabarró van guanyar el mes passat. No, no surt. Perquè el que no vol el poder és precisament que hi hagi exemples de que lluitant, organitzant-se, amb suport mutu, transgredint la seva llei, s'aconsegueixen millores socials i laborals.

I no surt tampoc perquè la CGT de Catalunya representem una alternativa real a la desídia i el derrotisme actual. Una alternativa real als qui no s'arronsen i decideixen lluitar. Ens queda molt camí per endavant. I moltes victòries. No. No només són victòries, són passos endavant. I a cada passa, som més, més fortes, i millors.

SUMARI	TEMA DEL MES	3-5
	PRECARIVERSITATS	
	SINDICAL	
	CESPA ENCobreix L'ASSETJAMENT LABORAL I SEXUAL	6
	ELS PERMISOS DE TREBALL	7
	#EDUCACIÓ, VAA 16M: ALGUNRES VALORACIONS	8
	VICTÒRIA SINDICAL EN TEMPS DE FLORS	9
	PROTESTES CONTRA L'EMPRESA GLOVO	10
	NOTÍCIES SINDICALS	11
	OPINIÓ	
LA RECERCA PRECÀRIA JA NO ES RESIGNA: EL 28M VAGA	12	
L'ASSESSORIA JURÍDICA ALS CONFLICTES	13	
L'ENTREVISTA		
ROC BLAKBLOCK	14-15	
EL DOCUMENT		
CONTROL DE FITXA HORAÀRIA	16-17	
SOCIAL		
NO NOMÉS ANTIFEIXISTES	18	
"CONTROLADES" UN ALTRE CAS DE REPRESSIÓ	19	
LES NOSTRES VEUS		
DONES CUIDADORES DE LA VIDA	20-21	
LA RAQUEL ATRAPADA	21	
INTERNACIONAL		
TRENQUEM AMB L'AÏLLAMENT	22-23	
DINAMITA DE CERVELL		
EL FAR	24	
DICCIONARI MILITANT	25	
CULTURA I OCI		
RECOMANACIONS I RECEPTES	26	
HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS	27	
AL TINTER		
PARLEM AMB AITOR TERRADELLES	28	

Precauniversitats

Causes i conseqüències de la precarització a les universitats públiques

La universitat pública s'ha rebel·lat contra la precarietat que pateixen moltes de les seves treballadores.

Les universitats, de la mateixa manera que la resta de l'ensenyament en general, han estat un dels sectors públics més castigats per la crisi de principis d'aquesta dècada, afectant no només a l'alumnat sinó també a les condicions de la gent que hi treballa. És molt significatiu que en el moment actual en que els grans poders polítics i mediàtics presumeixen de "recuperació econòmica", el pressupost destinat segueix sota mínims. Tot plegat porta a entendre que la falta de diners és una excusa que amaga un canvi de model on la universitat, com la resta de serveis públics, es converteix en un negoci on uns pocs obtenen grans beneficis degradant les condicions laborals de la gent que hi treballa. Us expliquem breument el canvi de model que s'està duent a terme, com afecta als treballadors/es de la universitat i les diferents lluites que s'estan portant a terme.

El model neoliberal aplicat a la universitat

És difícil posar una data d'inici a la liberalització de la universitat, i és impossible entendre aquesta tendència sense tenir en compte els processos transversals de desmantellament dels serveis públics que es van iniciar als anys vuitanta.

S'ha de tenir en compte que els drets del personal PDI no només estan regulats per l'Estatut dels Treballadors sinó també per la LOU i la Llei de la Ciència, que dificulten la possibilitat d'estabilitzar-se en un lloc de treball en les categories més baixes. A diferència dels treballadors/es d'altres sectors on després de tres anys de treball al mateix lloc de treball es pot passar a duració indefinida, en el cas de la investigació i docència universitària, el personal no fix pot encadenar el mateix tipus de contracte en el mateix lloc de treball durant 10 i 20 anys i que aquest no sigui renovat l'any següent. De fet, actualment, hi han diverses treballadors/es afectades que poden ser acomiadades després de 15 i 20 anys de docència.

Als últims anys, hi ha hagut un congelament de les places de professorat i una manca de renovació de places de jubilats. Aquesta falta de places fixes ha estat compensada per la normalització de l'ús de figures contractuals "extraordinàries", com ara els contractes de professorat associat, que han anat degradant les condicions laborals del professorat universitari no fix fins convertint-se en un col·lectiu pluriempresarial i completament desestabilitzat.

La figura del professor/a associat/da va ser ideada originalment per regularitzar l'activitat de professionals externs que amb certa freqüència acudien a la universitat per fer conferències o cursos concrets. Un exemple serien determinats advocats de prestigi o cirurgians d'hospitals que imparteixen pràctiques o seminaris a la universitat. El problema és que aquesta figura s'ha utilitzat per contractar professorat de forma barata ja que l'únic requisit legal es tenir una activitat laboral externa que a la pràctica no té perquè tenir res a veure amb el que fan a la universitat. Alhora, es tracta de contractes que acostumen a ser anuals, renovant-se, o no, any rere any. Una figura que pot ser econòmica i fàcilment contractada i acomiadada que s'utilitza, per exemple, per cobrir baixes i suplències, però també per cobrir llocs estructurals. Actualment a les universitats representen entre el 52% de la plantilla de professorat (UAB) i més del 65% (Universitat Rovira i Virgili). Les contractacions acostumen a estar entre les sis hores i les 18 hores setmanals, tot i que el volum de treball real és molt superior, els salaris entre els 200 i els 800 euros en el millor dels casos. En diverses ocasions el col·lectiu d'associats ha intentat reivindicar millores i actualment existeixen assemblees de professorat associat com a mínim a la UAB, la UB i la UDL coordinades entre elles, que tenen previst iniciar mobilitzacions de cara a la tardor.

Pel que fa al personal investigador en formació (PIF), tot i l'aprovació de la Llei de Ciència en el 2011 per la qual (entre d'altres millores) es regularitzava la situació laboral dels/les investigadors predoctorals que fins llavors no cotitzaven a la seguretat social, la manca de suport pressupostari i de voluntat política ha suposat que aquesta llei hagi quedat en paper mullat. Per exemple, fins gener de 2019 no es va aprovar l'estatut propi del personal investigador en formació (l'EPIF), que ja s'havia establert a la llei de 2011, i fins ara, l'extensió obligatòria del termini dels contractes a 4 anys i les pujades de sou (16.127 euros els dos primers anys, 17.279 el tercer any i 21.533 l'últim any) no s'han aplicat a cap universitat a Catalunya. >>

Conseqüències: salut mental i gènere

La situació de precarietat de docents i investigadors té conseqüències en termes de salut mental i desenvolupament personal, especialment per a col·lectius ja discriminats com les dones. Aquesta situació empitjora, encara més a les etapes postdoctorals, en les quals la inestabilitat laboral i la pressió per l'ambient competitiu fa que moltes investigadores i docents abandonin la investigació. De fet, la dinàmica de competitivitat i mobilitat laboral forçada, sumada a la manca d'expectatives professionals i la bretxa salarial entre homes i dones fa que la universitat sigui un clar exemple del problema dels sostres de vidre, pel qual les dones aconsegueixen arribar a posicions de poder o estabilitat dins de la universitat en molta menor proporció que els homes. En aquest sentit, és remarcable que al voltant del 60% dels contractes del PDI predoctoral siguin obtinguts per dones amb currículums d'excel·lència, mentre que únicament un 22% arriben a obtenir una Càtedra universitària.

A més, cal afegir que, en molts casos, al PDI predoctoral o postdoctoral se'ls sobrecarrega amb feines administratives o docents estructurals, o amb responsabilitats tècniques als laboratoris, sense proporcionar-los sovint un espai de treball i eines adequades. Sistemàticament fan milers d'hores extraordinàries impagades. La mitjana d'hores treballades per aquest col·lectiu és d'entre 45 i 50 hores setmanals, segon les enquestes fetes a les treballadores universitàries, quan als seus contractes haurien de fer-ne 35 o 37,5h setmanals com a màxim. Aquesta situació laboral fa patir als treballadors predoctorals i postdoctorals malalties cròniques, derivades de la sobre-explotació laboral, que impliquen que una de cada 3 PIF ha hagut de rebre tractament mèdic per quadres d'ansietat, depressió o estrès durant la seva vida laboral.

Les cares de la precarietat universitària

La marató de la tesis

El doctorat de l'Ana s'ha convertit en una carrera d'ultra resistència. Després de fer el màster no sabia si volia investigar, però li van oferir participar en un projecte que tenia un transfons social, i això li va convèncer a demanar un ajut a la contractació. Després d'alguns mesos treballant en la preparació del projecte sense cobrar, li van confirmar que li havien donat l'ajut: un any de contracte que podia prorrogar fins un màxim de 3 anys, amb un sou de 14.400€ bruts anuals. Directament li van enviar a fer treball de camp a un lloc remot, on va haver d'avançar moltes de les despeses de la seva butxaca, que la universitat li tornava mesos després si presentava tota una sèrie de justificacions i papers. Quan l'aventura del treball de camp va acabar, l'Ana va passar d'estar al mig d'una situació d'aïllament i conflicte a passar més de 10h diàries al laboratori en una situació d'opressió per part del seu cap i supervisor de tesis. I així va anar passant el temps. La seva última pròrroga va finalitzar sense haver-la acabat havent de mantenir-se mitjançant la prestació d'atur mentre seguia treballant. Aquesta situació tan precària, la va portar a una depressió i posteriorment a un esgotament i ansietat que li van diagnosticar com a síndrome d'esgotament professional o "burn-out". Ara, per fi, ha acabat la tesis i treballa en una cosa completament aliena a la investigació. Cada vegada que li arriba un e-mail de la universitat li fa mal la panxa i encara un any després d'acabar, de vegades, té malsons relacionats amb la seva experiència.

Els esdeveniments que ens han portat aquí

Personal Docent i Investigador (PDI)

Tot el personal (laboral o funcionari) que fa recerca i docència a les universitats i centres de recerca públics. Inclou diferents categories laborals com ara el personal investigador en formació, el professorat associat o els investigadors postdoctorals.

Personal Investigador en Formació (PIF)

Investigador/a contractat per la universitat que encara no ha obtingut el títol de doctor/a, a vegades anomenats investigadors predoctorals.

Investigador/a postdoctoral

Investigador/a que ja ha obtingut el títol de doctor/a però que encara no ha obtingut una plaça estable de professor.

Professorat associat

Professorat que té una activitat laboral externa i és contractat anualment únicament per fer docència. A la pràctica la majoria de casos estan contractats en condicions fraudulentament.

La història de mai acabar

La Sara és una investigadora tres voltes rebel. Després de fer la carrera, el màster i la tesi doctoral, li van oferir un contracte postdoctoral en un projecte de l'European Research Council (uns projectes altament competitiu i prestigiosos), al mateix institut i en la seva temàtica. Tot i "la sort" d'haver aconseguit un contracte de 4 anys (encara que el projecte era de cinc) va descobrir que cobrava 5.000 euros l'any menys que els seus companys (homes) fent les mateixes tasques en el mateix projecte. I ara, en acabar el seu contracte, necessita espavilar-se ella mateixa per aconseguir el finançament per seguir treballant en el seu grup de recerca. Per aconseguir-ho haurà d'entrar en el món de la ultracompetitivitat, posant la traveta a les seves companyes per publicar més que elles, i anar a l'estranger per aconseguir tenir un perfil més "internacional", que exigeixen la majoria de convocatòries d'ajuts a la contractació a les quals podria presentar-se. Després de més de 10 anys de lluitar per poder formar-se i treballar per avançar la seva línia d'investigació, la Sara no veu clar fins quan podrà mantenir aquesta situació.

Accions: Vaga 28M

El 28 de maig hi va haver una jornada de vaga del Personal Docent Investigador de totes les universitats públiques catalanes convocada per la CGT. En aquesta vaga es va exigir als equips de govern de les universitats l'aplicació de les millores que preveu l'Estatut del Personal Investigador en Formació entre les que destaquen els augmentos salarials i la possibilitat d'allargar els contractes a 4 anys si no s'ha acabat la tesi doctoral. Altres reivindicacions eren el manteniment per al proper curs de totes les actuals places de PDI contractat.

El Personal Investigador en Formació va ser el principal protagonista d'aquesta vaga amb atuades laborals a totes les universitats. Diverses reunions de professorat associat van convocar a secundar-la a la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Lleida i la Universitat Pompeu Fabra. A les dues primeres hi van haver des de primera hora del matí accions de piquets informatius que es van notar en les retencions, a la UAB. Malgrat que la convocatòria comptava amb tots els requisits legals i la normalitat amb que s'estaven desenvolupant les accions, a la UAB, una dotació d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra va retenir durant una estona a un dels piquets obligant-los a identificar-se, un acte d'intimidació gratuït que va ser rebutjat inclús pel propi equip de govern de la universitat. L'efecte de la vaga al campus es va notar amb nombroses aules buides. Finalment, per la tarda, una manifestació de PDI de les universitats que va aplicar a 1.500 treballadors/es va recórrer

el centre de Barcelona des de plaça Urquinaona fins a la conselleria d'universitats.

Els motius del fort seguiment d'aquesta lluita i la forta implicació dels conjunts de les afectades i afectats els podem trobar en com s'ha preparat i organitzat la protesta. El màxim protagonisme ha estat de les assemblees dels diferents sectors de treballadors/es organitzades horitzontalment, concretament l'assemblea de doctorands/es en lluita i l'assemblea del professorat associat on s'ha plantejat que només s'aconseguiran les reivindicacions mitjançant l'acció directa i la solidaritat activa entre les diferents tipologies de personal laboral de les universitats. L'actuació de la CGT en aquesta lluita ha estat d'implicació i recolzament total facilitant les eines que tenim a l'abast i la utilització del comitè d'empresa com un mer altaveu de les demandes i lluites sorgides de l'assemblea de treballadors/es. A dia d'avui, la lluita ha aconseguit que la UAB accedeixi a l'aplicació de l'EPIF, el que comporta la pròrroga d'un any dels contractes becaris predoctorals i una pujada salarial.

EL FIL

Sindicat Llogaters #EnsQuedem @SindicatLloguer 11 de Juny del 2019 [OBRIM FIL] Les últimes dades del CGPJ continuen revelant els efectes de la bombolla de lloguer arreu de l'estat Espanyol i, en particular, a Catalunya:

1/ Els desnonaments per impagament de lloguer segueixen disparant-se: del gener al març de 2019 han augmentat un 5,2% respecte l'any anterior a l'estat espanyol. Tot plegat degut a uns preus inflats per la bombolla que la majoria de la població no pot assumir.

2/ És a dir: el 66% del total de desnonaments son per impagament de lloguer - 6 de cada 10 famílies són expulsades de les seves llars perquè amb els seus ingressos no arriben a final de mes!

3/ Xifres a l'estat:
• 4.300 desnonaments per execucions hipotecàries
• 10.200 desnonaments per impagament del lloguer
• 15.600 famílies desnonades a l'estat durant el 1er trimestre

4/ I a Catalunya liderem el ranking
• El 23% dels desnonaments que es van produir a l'estat van ser a Catalunya!!
• 3.500 desnonaments en tres mesos
• dos de cada tres van ser per impagament del lloguer

5/ Quan deixarà d'enganyar-nos el govern de JxCat i ERC amb decrets èterils? Necessitem canvis valents que resolguin la greu emergència habitacional! Us deixem la valoració respecte al que NO han fet l'últim any:

6/ • Cal regular els preus per posar fre a l'especulació immobiliària i als preus abusius.
• Cal una rebaixa del 50% sobre els preus dels lloguers actuals.
• Cal aplicar la llei 24/2015: CAP desnonament sense alternativa!
#PunxemLaBombolla

7/ Mentre això no passi, cada vegada serem més les veïnes que ens organitzem i ens plantem davant els especuladors. Perquè sabem que juntes podem guanyar... el jaume ho sap molt bé <https://sindicatdellogaters.org/victoria-historica-baixada-de-lloguer-i-renovacio-de-contracte/>...

8/ Si tu també vols que s'aturin els desnonaments, si vols que s'abaixin els preus dels lloguers, si vols una ciutat on viure i no sobreviure, organitza't amb nosaltres! Vine a la nostra propera assemblea!

Cepsa encubreix l'assetjament laboral i sexual

Ja en el Catalunya del mes anterior, maig, la Secció sindical de CGT a CEDIPSA, escrivia un article on denunciava l'assetjament, tant laboral com sexual, a les estacions de servei de les benzineres Cepsa. (Veure nº209 del Catalunya maig 2019)

Davant d'aquests fets les treballadores assetjades van demanar ajuda a la seva secció sindical, a la secretaria de Gènere de Catalunya, i a les Dones de CGT Catalunya. A l'última reunió de dones de CGT Catalunya, les companyes de Cepsa van venir a explicar la seva situació i van demanar recolzament i solidaritat. Com a dones anarcopeministes i sindicalistes militants de CGT varem tenir clar que si toquen a una ens toquen a totes.

D'aquesta manera es va organitzar un piquet informatiu, de denúncia i de solidaritat per anar a les benzineres on s'havia assetjat a les companyes: Montblanc, Vilanova i la Geltrú i Manresa.

La demanda de solidaritat es va fer extensiva a tots els territoris, principalment aquells on anaven a intervenir com a piquets. Així unes 30 companyes i companys de Barcelona, Baix Llobregat, Sabadell, l'Anoia i La Conca de Barberà vam participar en l'acció el dissabte dia 18. Vam tornar a demostrar que la solidaritat és la nostra millor arma.

I continuarem denunciant en altres accions previstes a les benzineres de la cadena CEPESA.

Dones de CGT Catalunya

Els permisos de treball

L'objectiu dels permisos de treball és assegurar que no es realitzi cap intervenció o activitat que pugui ocasionar accidents greus si no s'han controlat, prèviament, les condicions de la instal·lació o de l'entorn de treball.

Aquests permisos de treball són necessaris quan es realitzen treballs/operatives que impliquen un risc especial. En principi, qualsevol lloc de treball perillós hauria de requerir que per intervenir en ell, es disposés d'autorització, podent tenir el seu accés fins i tot limitat a qualsevol persona diferent de les autoritzades.

Treballs en espais confinats: Operatives a l'interior de dipòsits, cisternes, fossats i en general tots aquells espais confinats en els quals l'atmosfera pugui no ser respirable o convertir-se en irrespirable degut al propi treball, bé per falta d'oxigen o bé per contaminació de productes tòxics.

Exemple: neteja de tancs.

Trobem informació referent a aquest tema a la NTP 562: *Sistema de gestión preventiva: autorizaciones de trabajos especiales*. Es consideren treballs especials, independentment que els realitzin personal intern o extern, els que a continuació s'indiquen:

Treballs en calent:

Comprenen totes aquelles operacions que generen calor, producció d'espurnes, flames o elevades temperatures en proximitat de polvres, líquids o gasos inflamables o en recipients que continguin o hagin contingut tals productes.

Exemples: soldadura i oxitall, emplotat, esmerilat, etc.

Treballs en fred:

Són les operacions que normalment es realitzen sense generar calor però que s'efectuen en instal·lacions per les quals circulen o en les quals s'emmagatzemen fluids peril·losos.

Exemples: treballs amb productes corrosius.

Treballs elèctrics:

Estan constituïts per tot tipus de treballs elèctrics o no, que hagin de realitzar-se amb o en les proximitats d'instal·lacions o equips elèctrics.

Exemple: Modificacions/ renovacions del sistema elèctric.

Altres treballs especials:

Treballs que pels seus especials característiques puguin suposar riscos importants a persones o a la propietat, i per això requereixin d'autorització.

Exemple: Treballs en alçada, regulats al:

REAL DECRETO 2177/2004, de 12 de noviembre, por el que se modifica el Real Decreto 1215/1997, de 18 de julio, por el que se establecen las disposiciones mínimas de seguridad y salud para la utilización por los trabajadores de los equipos de trabajo, en materia de trabajos temporales en altura. BOE nº 274 13-11-2004

Respecte als continguts mínims que s'han de contemplar en un permís de treball:

- Data, període i torn de validesa del mateix.

- Localització del lloc de treball.

- Descripció del treball a realitzar.

- Determinació dels riscos existents i previsibles.

- Comprovació que la instal·lació o equip està en condicions per poder realitzar el treball. El Check List que recull aspectes clau a revisar és de gran ajuda.

- Normativa, procediments i instruccions a seguir, quan existeixin.

- Equips de protecció col·lectiva i individual a emprar.

- Les comprovacions, si són necessàries, durant la realització del treball i la seva freqüència.

- En cas de personal aliè a l'empresa: dades de l'empresa contractada i telèfon de contacte per a emergències.

- Les persones que autoritzen i a les quals s'autoritza a realitzar el treball.

- La durada de l'Autorització de Treball. Aquesta haurà de ser determinada conjuntament pels responsables.

- Si durant el transcurs del treball canviessin de manera substancial les condicions del mateix o les de les instal·lacions, o si la durada del treball fos superior a la prevista, haurà de renovar-se l'Autorització.

Font d'Informació:
NTP 562: Figura 2 Modelo de Autorización de Trabajo. Formulario

Com a conclusió, els treballs especials, també coneguts com a "penosos-perillosos", són complicats i variats. Tots ells han d'anar acompanyats del seu corresponent Permís de Treball i tenir associada la seva Llista de comprovació de Seguretat (Check List) que ha de ser emplenada i signada abans de realitzar-ho. Exigeix-la sempre abans d'iniciar qualsevol tipus de treball considerat com a "penós-perillós", t'asseguraràs no s'oblida cap mesura de seguretat, inclòs l'ús dels EPIs. Si no hi ha Llista (Check List) o no s'aplica pel motiu que sigui, comunica-ho immediatament al teu Delegat/a de Prevenció.

Pilar Frey

Delegada de (DPRL)

Marta Madrenas

L'alcaldesa de Girona s'ha hagut d'empassar un acord amb el Comitè d'Empresa que li provocarà forts mals de panxa. La nostra alcaldessa convergent ha subestimat el que solen subestimar tots els patrons: al final, absolutament tot el que hi ha al món, està fet per la classe treballadora. I sí, netejar els carrers, també ho fa la classe treballadora. Temps de Flors s'hauria convertit en Temps de Merda de no ser pels qui treballen recollint l'escombraria. No t'oblidis Marta.

Margarita Arboix

Mal que ens pesi, la "jefa" de la Universitat Autònoma de Barcelona, és una exemplar militant de l'esquerra. Tant, que fins i tot s'havia passat pel cony el decret del personal investigador en formació, que deia que aquesta colla de morts de gana havien de cobrar una mica més i tenir un contracte una mica més llarg. Doncs al final, la CGT i les assemblees de treballadors, l'han hagut de ressituar, perquè anava una mica perduda. Marga, no t'enfadis, la por ha canviat de bàndol.

Diego Nouet

Aquest emprenedor, amb idees, entusiasta, amb empena, coneixedor de les noves tecnologies, i sense escrúpols, és el responsable, així, ni més ni menys, de la mort d'un jove de 22 anys. Ha passat prou desapercbut a tot arreu, però no per nosaltres. Tant de bo algun dia, amic Diego, hagis de pedalar fins a quedar-te exhaust per 4 euros miserables. I llavors entendràs que la mort del company de Glovo no és un accident, si no que ets tu qui l'has assassinat.

Sindicat CNT

El semàfor verd d'aquest mes s'ho emporten els companys i companyes del sindicat CNT per la reactivació del seu diari CNT. L'òrgan d'expressió de la CNT inicia la seva vuitena època amb una periodicitat trimestral i amb un nou format, més modern i més atractiu. 32 pàgines a tot color 'anarcosindicalisme, notícies i de debat. Des de l'Equip de la Revista Catalunya esperem que tingui un llarg recorregut. Salut i visca la premsa obrera!

EL SEMAFOR INSURRECTE

#EDUCACIÓ, Vaga 16M: algunes valoracions

La majoria de sindicats del sector de l'educació pública no universitària van cridar mestres i professorat a secundar la vaga del passat 16 de maig. L'objectiu de la convocatòria es concretava en tres reivindicacions:

1. Restabliment de l'horari lectiu anterior a les retallades per a tot el personal d'aplicació al curs 2019/20 com a reivindicació irrenunciable. Recuperació de l'horari de permanència del professorat de Secundària.

2. Reducció de les ràtios. Cap tancament de grups a la Pública.

3. Retorn d'altres condicions retallades com: la precarietat laboral als centres educatius (conversió dels terços de jornada en mitges jornades i estabilització personal interí i substitut), retorn al caràcter lectiu de les dues hores de reducció al personal major de 55 anys, increment del personal de suport educatiu per atendre la diversitat, recuperació del poder adquisitiu perdut incloent també el retorn al reconeixement del primer estadi de 9 a 6 anys, Formació Professional pública i de qualitat, retirada del Decret de Plantilles (39/2014), etc...

Aquestes demandes no són noves, les hem estat reclamant durant els últims anys després de constatar que per part del Departament d'Educació no existeix la voluntat de revertir les retallades que va començar a aplicar al 2010 i que afecten al sistema públic.

Des de la CGT estem convençudes que només la lluita, la pressió i la mobilització poden fer revertir aquesta situació i és en aquesta tasca on centrem la nostra acció sindical. D'això en tenim concrecions, com la convocatòria de vaga del 18 de gener del 2017 (que vam tirar endavant malgrat els altres sindicats se'n desmarquessin), la del 29 de novembre del 2018, que vam fer juntament amb USTEC i ASPEPC i coincidint amb el sector mèdic. A més a més, hem par-

ticipat i organitzat tancades en centres per visibilitzar la problemàtica que estem patint, d'acord a les propostes sorgides en assemblees de professorat.

L'afiliació del nostre sindicat va aprovar convocar la vaga del 16 de maig. Tot i els impediments que hi veïem, vam creure que no podíem apartar-nos d'unes reivindicacions amb què coincidien plenament. Però a les nostres assemblees s'hi van plantejar els dubtes que després s'han confirmat. Ara ja podem dir que ell seguiment de la vaga, que segons les dades oficials va ser d'un 10%, no és satisfactori per a nosaltres. S'ha confirmat que l'ingredient de la unitat sindical (reclamada

per bona part del col·lectiu docent) no es tradueix en participació. Cada sindicat caldrà que faci la reflexió i l'autocrítica que li pertoca. La CGT fem la nostra i corroborem allò que ja vam avançar en la valoració prèvia: una vaga, sense anar acompanyada d'un pla de lluita, no es guanya.

I aquesta vaga no va anar acompanyada de pla de lluita. El primer i principal, la reduïda o nul·la implicació de la majoria de sindicats en motivar la participació als centres- n'hi ha que s'han limitat a enviar algun correu electrònic informatiu. Alguns ho justifiquen en la celeritat de la convocatòria i el breu marge de temps que ha quedat per difondre-la. Està

clar que no tots els sindicats tenen la mateixa capacitat, però l'argument de la manca de temps és poc creïble quan tot just sortim d'un procés d'eleccions en què els sindicats es van preocupar d'anar a tots centres, demanar al professorat la participació en les seves llistes, fer trucades, etc. Tot això per obtenir una representativitat que s'hauria de traduir en la tasca de difondre la necessitat de mobilització.

D'altra banda, una vaga ha d'anar acompanyada d'altres estratègies, en la defensa de l'educació hi hem de participar com a societat. En aquest sentit, tant les convocatòries de vaga com la d'altres accions, han d'anar acompanyades de la solida-

Sindicat d'Ensenyament

Victòria sindical en Temps de Flors

Les treballadores de l'empresa de recollida i neteja viària guanyen el pols contra l'Ajuntament de Girona

La plantilla de recollida i neteja viària de Girona va aconseguir el passat 10 de maig guanyar el conflicte que s'havia generat a l'empresa Girona+Neta arrel de les reivindicacions que les treballadores portaven plantejant des de feia mesos. Una vaga indefinida en Temps de Flors va ser suficient per a que Marta Madrenas, alcalde de Girona, cedís davant les reivindicacions obreres.

Feia mesos que les treballadores de la recollida i neteja viària de Girona demanaven una sèrie de millores a l'empresa Girona + Neta, una empresa de titularitat mixta, amb un 25% de capital privat i un 75 % de l'Ajuntament. Les diverses reunions entre el Comitè d'Empresa i l'Ajuntament havien quedat en paper mullat des d'inicis d'any, i havia estat impossible arribar a cap acord. La part patronal s'havia negat en rotund a acceptar les reivindicacions laborals de les treballadores, com per exemple, l'increment salarial degut a l'increment de tasques a que s'havien vist sotmeses les treballadores.

Així, la vaga s'inicià el 9 de maig, amb un seguiment pràcticament total per part de la plantilla. En poques hores, la ciutat s'estava omplint d'escombraries i les xarxes socials treien fum responsabilitzant l'Ajuntament de Madrenas.

Tant sols un dia i mig després, l'Ajuntament de Girona es va veure obligat a seure un altre cop a la taula de negociació i allò que era un rotund "NO", impossible de fer per problemes tècnics i/o

econòmics de l'ajuntament, de sobte, va ser realitzable. El Comitè d'Empresa va aconseguir un acord que millorava substancialment tant les condicions econòmiques com laborals de la plantilla, que entre d'altres estarien:

>>> Importants augmentos salarials, una demanda que les treballadores reclamaven des de feia mesos ja que s'estaven realitzant més feines de les que estaven regulades al conveni.

>>> L'aplicació, com a index de referència, del IPC català en el plec de condicions

>>> L'increment del nombre de treballadors que poden gaudir de les vacances en períodes no compresos entre juliol i agost. La decisió dels treballadors i treballadores que tinguin fill de poder disposar dels dies de vacances com convinguin.

>>> Garantir una protecció adequada per a les treballadores embarassades.

>>> Formalització de contractes de relleu en aquells casos en que els treballadors desitgin accedir a una jubilació parcial.

>>> Finalment, el pagament del salari dels treballadors els dies de vaga.

Tot i que el preacord està condicionat a que el nou ajuntament entrant de Girona ho acabi validant, el fet que l'acord l'hagi signat Marta Madrenas, representant de Junts pel Sí, i la resta de forces polítiques de l'oposició hagin donat suport als vaguistes en tot moment, fa que la no ratificació de l'acord per part del nou ajuntament sigui una possibilitat poc provable.

Totes aquestes millores s'han aconseguit mitjançant

la vaga i l'acció directa. Segons afirma Campoy, membre de la secció sindical de la CGT, la tasca de la CGT ha estat crucial en el conflicte: "Hem aconseguit unir la plantilla i el comitè. Al comitè UGT i CCOO estaven molt dividits i eren incapaçs de plantejar cap tipus de lluita. Nosaltres hem fet una feina, que és molt dura, d'unir i mantenir la unitat del comitè i la plantilla. Aquest fet ha estat importantíssim per que la vaga funcionés i es guanyés".

Campoy ressalta que, "tot i ser la CGT la força minoritària al Comitè (format per CCOO 4 delegats, UGT 3 delegats i CGT 2 delegats), "un altre cop hem estat la força determinant". En aquest sentit, ha estat la CGT qui ha portat la veu cantant tant a les negociacions com al carrer.

Un altre cop s'ha demostrat que, més enllà de la seva legislació, més enllà de les eleccions sindicals i la composició del Comitè d'Empresa, ha estat determinant la voluntat i iniciativa de mobilització de la CGT que, tot i ser minoria, ha liderat la lluita dels i les escombraires de Girona. Una vaga en temps de flors, a poques setmanes de les eleccions municipals, amb un seguiment pràcticament total per part de la plantilla, supera qualsevol legislació i legalitat. Un altre cop la força de la unió de la classe treballadora i la força de l'acció directa i la vaga és la clau per a que les treballadores aconseguixin allò que volen aconseguir.

Finalment, des de la secció sindical de CGT Girona + Neta, agraïem profundament tot el suport rebut durant el conflicte i, especialment a la resta de seccions sindicals de Girona que han estat amb les companyes de neteja i al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya que han acompanyat i mostrat el seu suport en tot moment als vaguistes.

Redacció Catalunya

Protestes contra l'empresa Glovo arran de la mort d'un repartidor en un accident laboral a Barcelona

Un accident de trànsit va ser la causa de la mort d'un jove de 22 anys que es trobava treballant per l'empresa de repartiment de menjars a domicili Glovo. L'accident laboral es va produir a les 23.30 h d'aquest dissabte 25 de maig, en la cruïlla entre el carrer Balma i la Gran Via de Barcelona. En una nota de premsa, el consistori municipal ha informat que en el sinistre està involucrat un camió de recollida d'escombraries i "lamentada, una vegada més, la mort d'aquest ciutadà, i trasllada el seu condol a la família i amics, i referma el seu compromís per reduir les víctimes d'accidents de trànsit a la ciutat".

Com a resposta, la Federació d'Altres Activitats de la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) i treballadores del sector han convocat una concentració de protesta a la seu de l'empresa a la capital catalana, situada al número 94 del carrer Pallars. La IAC és un dels sindicats que ha fet costat a les riders -com es coneixen en l'argot als treballadores d'empreses com Glovo i Deliveroo- en la seva denúncia per reclamar ser considerades treballadores de ple dret i no "falses autònomes", com són ara. Segons el comunicat del sindicat, "un dels punts sobre els quals sempre hem fet incidència és la manca de protecció pel que fa a riscos laborals i la fragilitat del col·lectiu davant dels accidents. Doncs bé, aquesta nit s'ha pogut constatar el pitjor dels pronòstics, ser fals autònom mata".

A la concentració d'aquest diumenge 26 de maig s'hi han aplegat nombroses riders companyes del jove mort, que han cremat les característiques motxilles

grogues de l'empresa com a senyal de protesta. "Fa molt de temps que avisevem que un fet com aquest acabaria passant. La precarietat ens mata, Glovo ens mata. No permetrem ni una mort més", reblava la plataforma Riders per Drets a través de les xarxes socials. En la mateixa línia s'expressava Free Riders, el sindicat que agrupa les missatgeres ciclistes: "[Glovo] mai ens ha donat equips de seguretat ni formació en prevenció de riscos laborals. Estem molt exposats a aquest risc de sofrir un accident laboral, en aquest cas tràgicament mortal, perquè la sobrecàrrega de treball ens fa conduir a estall amb tot el que comporta".

Una empresa assenyalada

No és el primer cop que les treballadores assenyalen l'empresa. El passat mes de juliol repartidores de Glovo denunciaven que treba-

llaven en situació de "fals autònom" a la Inspecció de Treball de Barcelona. La denúncia va estar interposada per Riders per Drets i es basava en l'argument que l'empresa imposava prou condicions a la seva flota de repartidores com per justificar una vinculació contractual laboral.

Glovo es va fundar a Barcelona l'any 2015, seguint el model de Deliveroo i altres empreses que es plantejaven reformular el model tradicional del repartiment a domicili seguint l'esquema de l'anomenada economia col·laborativa, és a dir, que l'empresa, a través d'una aplicació de mòbil, només fa d'intermediària per posar en contacte repartidores, establiments i clientela. En tres anys i escaig, s'ha implantat a les principals ciutats de l'Estat espanyol i també ha iniciat la seva expansió a París, diverses ciutats d'Itàlia, Portugal, Xile, Perú i Argen-

tina. Des de fa algun temps, té l'exclusiva del servei de repartiment a domicili dels establiments de la cadena McDonalds a les ciutats on opera. El seu fundador i director executiu, Oscar Pierre, té 26 anys. Declara disposar d'unes 200 treballadores amb contracte i una flota de 7.000 repartidores amb una relació laboral mercantil, un model que Pierre ha defensat en diverses entrevistes, ja que considera que la feina de repartidora està pensada per generar uns ingressos extra, que la mitjana d'hores treballades al dia és baixa i que no es genera un compromís de plena dedicació.

Per contra, les treballadores argumenten que, encara que el nombre d'hores damunt de la bicicleta pugui ser baix, el nivell de disponibilitat que s'exigeix fa que a la pràctica la dedicació acabi sent exclusiva, ja que el rebuig d'una comanda es penalitza i aquelles treballadores que

Article publicat a la Directa

NOTÍCIAS SINDICALS

Denuncien que l'hospital de Bellvitge posa en risc les dones embarassades

Una concentració a les portes de l'hospital de Bellvitge denuncia que les treballadores embarassades estiguin en contacte amb malalties infeccioses o rebin cops a la panxa.

CGT denuncia que les avaluacions de riscos no reflecteixen la realitat laboral del centre i l'hospital està posant en perill la salut de les treballadores en estat de gestació.

Paralitzada l'execució de l'oferta pública d'ocupació de la Diputació de Barcelona

El passat 23 de maig la Diputació de Barcelona ha accedit a paralitzar l'execució dels seus Plans d'Actuació en Matèria d'Ocupació (PAMO) corresponents als anys 2016 i 2017 i a negociar les bases de les convocatòries amb les organitzacions que ostenten la representació sindical, entre elles la CGT. Les assemblees, les mobilitzacions i les accions

de protesta en centres de treball de la Diputació de Barcelona (en el decurs de les quals els Mossos d'Esquadra van fer acte de presència al Pavelló Migjorn del Recinte de les Llarres Mundet) han aconseguit aturar els PAMO que constituïen un frau de llei massiu, sense que cap instància política ho posés en qüestió.

Assetjaments i acomiadaments contra la CGT a Ecoparc3

Fa ja un temps que es va enrarint i les sancions han començat a fer-se habituals a Ecoparc3, empresa barcelonina dedicada al tractament de residus. El punt més àlgid però, han estat els dos últims mesos, amb la doble sanció a un company que fa de Secretari del Comitè d'Empresa. L'empresa explicita aspectes a la sanció que demostren la seva intenció d'atoritzar-lo i que deixi de complir amb les seves obligacions i, per tant, acabar perjudicant a tots els seus companys. Dins d'aquesta onada repressora també s'ha acomiadat a un treballa-

dor afiliat a la CGT per demanar ajuda de personal amb millor formació per apagar un incendi amb explosió. Aquesta situació es torna molt més greu quan el dia anterior ell mateix va comunicar a l'empresa que considerava que no estava suficientment format i demanava que se li amplies la formació que datava del 2010. Per aquests motius la secció sindical de CGT ha convocat diverses mobilitzacions durant el mes de juny a les portes de l'empresa per exigir que es retirin les sancions i es readmeti el company acomiadat.

Les biblioteques de Barcelona, en guerra

Els passat 27 de maig, 3 i 17, les 40 biblioteques públiques de Barcelona han protagonitzat la seva primera vaga per denunciar la situació de precarietat que viuen les seves treballadores que assenyalen en el seu segon manifest en defensa de les Biblioteques

Públiques de Barcelona. Per la seva banda, Ramon Bosch, gerent del Consorci de Biblioteques de Barcelona assumeix que no arriben als estàndards de qualitat. La secció sindical de CGT insta a treballadores i usuaris a participar de les mobilitzacions.

Eleccions sindicals

Giró GH Badalona

CGT 4 delegats
CCOO 3 delegats
UGT 2 delegats

Ambulàncies TSC

CGT 2 delegats
UGT 1 delegat
CCOO 1 delegat
USOC 1 delegat

Ajuntament Molins de Rei

CGT 7 delegats
GGIT 6 delegats
UGT 3 delegats
CSIF 2 delegats

Nestlé (obres)

UGT 5 delegats
CGT 3 delegats
CCOO 3 delegats
CSIF 2 delegats
USOC 2 delegats

SMATSA Sabadell

UGT 4 delegats
CCOO 4 delegats
CGT 3 delegats
USOC 2 delegats

Novares (Mecaplast) Anoia Col·legi Especialistes

CGT 7 delegades
CCOO 2 delegades
Col·legi Tècnics
CGT 2 delegades
CCOO 2 delegades

Universitat Autònoma de Barcelona

Personal Docent i Investigador Laboral

CGT 10 delegats
I-CSC 7 delegats
CCOO 5 delegats
CSIF 2 delegats
UGT 3 delegats

Personal Docent i Investigador Funcionari

I-CSC 8 delegats
CCOO 5 delegats
CSIF 5 delegats
CGT 2 delegats
UGT 3 delegats

Personal d'Administració i Serveis

CCOO 9 delegats
CAU 6 delegats
CGT 4 delegats
UGT 4 delegats

La CGT de Catalunya denuncia la sentència contra un sindicalista del LAB condemnat per posar enganxines

El Secretariat Permanent de Catalunya ha fet públic un comunicat en el que denuncia la sentència d'un jutjat de Navarra contra un sindicalista de LAB, condemnat a 21 mesos de presó per haver fet servir un megàfon i enganxar enganxines a un restaurant. La protesta era contra l'acomiadament de diversos treballadors, represaliats per no haver votat a qui tocava a les eleccions sindicals realitzades poc abans. El sindicat denuncia que

aquesta i altres sentències i actituds semblants pretenen encerclar la lluita sindical a simples actes de folklore o performances domesticades, tractant el fet de la protesta com una alteració de l'ordre públic contra el que s'ha d'exercir l'oportuna repressió. De la mateixa forma, anuncien que la CGT continuarà desobeint als centres de treball i les protestes socials i que no permetran que la lluita es domèstiqui per part del poder judicial i polític.

Victòria sindical a la UAB

El passat 4 de juny el col·lectiu d'investigadores de la UAB, que ha protagonitzat diverses mobilitzacions i vagues, ha aconseguit un acord amb el rectorat de la universitat per l'aplicació de l'EPIF (veure tema del mes). L'acord contempla, a més d'una pujada salarial per al personal investigador en formació, una pròrroga de la contractació d'un any,

passant a 4 anys aquells contractes que només tenien una durada de 3. Un altre cop, les mobilitzacions, les assemblees i les vagues ha aconseguit doblegar la voluntat del rectorat. Un altre cop, amb la CGT com organització fonamental en el procés de lluita, es demostra que lluny del pactisme de CCOO i UGT, la lluita dona els seus fruits.

La recerca precària ja no es resigna: el 28M vaga

En el desert de les universitats, on com a molt se sentia alguna veu reclamant el dret a viure dels i les professores associades, alguna cosa comença a bellugar-se

Ermengol Gassiot
Membre de la secció sindical de la CGT-UAB i
Secretari General de la CGT de Catalunya

El proper dimarts 28 de maig hi haurà vaga de personal docent i investigador a diverses universitats i centres de recerca de Catalunya. I on no hi hagi vaga, hi haurà mobilitzacions. Tot sembla indicar que aquesta primavera suposa un punt i apart en la dinàmica de resignació i pessimisme que fa anys que travessen les universitats. Un pessimisme que és la conseqüència directa d'unes retallades salvatges que va patir el sistema universitari públic de Catalunya des de l'any 2010 i que s'han anat consolidant. I de les privatitzacions.

A la Universitat Autònoma de Barcelona, a la Universitat de Lleida, a la Universitat de Barcelona, a la Universitat Pompeu Fabra i a diversos centres del CSIC les darreres dues setmanes hi ha hagut assemblees d'investigadors. Per ser més exacte, de personal docent i investigador (PDI). Concretament, es tracta d'investigadors predoctorals, els i les becàries de tercer cicle de fa una dècada. Un col·lectiu que poc a poc, fruit de les lluites ja dels anys 1990's, ha vist com cada vegada més se'ls reconeix com a personal laboral i a les universitats com a membres del PDI. Curiosament es tracta d'un reconeixement que ha arribat abans a l'àmbit legislatiu i jurídic que no pas les consciències d'una part rellevant del professorat, que continua veient (i de vegades utilitzant) el personal investigador en formació (PIF) com a "becaris".

Com deia, els i les PIF de les universitats i d'alguns centres de recerca públics estan sortint de l'armari. I ho fan per reclamar el seu dret a existir com a treballadores i treballadors. Una de les coses que ens posen sobre la taula és que la seva recerca és també una feina, tant si la fan amb contracte o si l'estan continuant cobrant l'atur un cop finalitzat. Si per un professor/a consolidat dirigir una tesi doctoral, o participar d'una publicació científica, és part de l'activitat laboral per la qual cobra, no és també treball fer la tesi doctoral o participar en el mateix article quan ets un investigador/a a qui se li ha acabat el contracte predoctoral? Preguntes com aquesta posen sobre la taula una crua realitat a les universitats. I no s'hi val tancar els ulls, per incòmodes que siguin. Això passa i és una part estructural d'un sistema de recerca que fa massa anys que ha normalitzat la precarietat.

L'excusa per l'eclosió d'assemblees que hi està havent és l'aprovació del Estatuto del Personal Investigador en Formació per part del govern espanyol ara fa uns mesos mitjançant un Reial Decret. Sense ser res de l'altre món, ja que no ataca ni de lluny la precarietat estructural de la investigació i les universitats. Darrera l'excusa hi ha, no obstant, un col·lectiu de joves investigadors/es que ha anat adquirint cada vegada més consciència

de la seva dignitat. Passejant pels passadissos de departaments universitaris feia temps que se sentia una remor que avisava d'aquest procés i simplement calia fixar-s'hi una mica. O fer això que sempre és tant interessant com parlar amb la gent jove, amb companys i companyes amb qui compartim el mateix espai de treball. I ara han sortit a la llum, com a subjectes, reclamant un seguit de mesures concretes.

En el desert de les universitats, on com a molt se sentia alguna veu reclamant el dret a viure dels i les professores associades, alguna cosa comença a bellugar-se. Qualsevol moviment enmig del gris del pessimisme i la resignació és sempre positiu. I quan aquest moviment és horitzontal, participatiu i assembleari, encara més. A banda, està tenint l'encert de combinar l'exigència de mesures concretes (l'aplicació de l'EPIF) amb una reflexió més general sobre la recerca, les universitats i els i les treballadores que les fem funcionar. Suposo que això porta aquest moviment a mirar més enllà dels aspectes concrets que poden beneficiar als PIF directament i plantejar també un increment del pressupost de les universitats i d'altres mesures. I han construït una vaga. Bé, no només ells. Més ben dit, la seva implicació també sindical, ha comportat que construïm una vaga aquest dimarts 28 de maig.

Com sempre que passen coses, les persones hem de posicionar-nos en una realitat canviant. La resta del PDI hem de pensar com ens situem en aquest procés que s'obre. Podem seguir immersos en el nostre pessimisme i resignació. O llepant-nos les ferides, que són moltes, que molts i moltes de nosaltres tenim després de tants anys de polítiques tant agressives contra les universitats públiques. Com a interins/es, associats/des, postdocs amb contractes de pràctiques després de tants anys, professors/es titulars amb grups massificats de classe, etc. Però també podem alçar una mica la mirada i implicar-nos en un moviment que tot just neix i que busca millorar fora dels despatxos i les taules de negociació. Personalment, jo crec que la batalla per l'aplicació de l'EPIF es guanyarà i que aquesta victòria serà del conjunt del PDI (i si m'apureu dels i les treballadores de les universitats) si sabem, entre totes i tots, trobar el nostre espai en aquesta. Per això suposo que com a secció sindical de la CGT a la UAB ens hi hem bolcat i m'imagino que també per aquesta raó ho ha fet l'Assemblea de professorat associat de la UAB. I com a la UAB, a d'altres llocs.

De fet, hi ha en joc mirar de reorientar les universitats i la recerca. D'entrada, comencem per no resignar-nos. I fem-ho conjuntament. Per això, el 28 de maig ens interpel·la a tot el PDI.

L'assessoria jurídica als conflictes

Si volem ajudar en una negociació, animem als treballador/es a aconseguir els seus objectius amb les seves pròpies eines

Mireia Bazaga
Advocada laboralista i afiliada a la CGT

Nosaltres, els advocats i les advocades, no som ni hem de ser els portaveus ni els caps pensants dels sindicalistes en un conflicte col·lectiu. Nosaltres quan participem de qualsevol negociació col·lectiva ho fem com a assessors amb coneixements jurídics. A partir d'aquí la nostra participació a la negociació s'ha de limitar a això, a assessorar als i les treballadores en termes jurídics. I punt.

De sospesar les forces i veure com actuar en cada moment, de les tècniques a seguir, dels mitjans mentre dura la negociació s'han d'encarregar els i les sindicalistes, és a dir, els i les treballadores.

No és tan difícil, en un conflicte sabem que la probabilitat d'èxit rau en la força que mostrin els i les treballadores davant l'empresa, no de les paraules tècniques que usi en base a la legalitat vigent un lletrat assessor. Per això ja està l'àmbit judicial, on tot i així, la probabilitat d'èxit també ha de raure en la pressió que es faci des de la col·lectivitat de treballadors/es. En la negociació no ens hem d'emparar en el que podríem aconseguir o no legalment, si no les millores a nivell laboral no s'haguessin aconseguit mai.

O a cas les 8 hores de jornada diària van sorgir d'una negociació entre advocats d'empresa i de sindicats? No, companys i companyes, no. Si volem ajudar en una negociació, animem als treballador/es a aconseguir els seus objectius amb les seves pròpies eines, perquè d'altra manera, amb la legislació laboral vigent, sabem que ben poc està a les nostres mans.

Estem allà per explicar què podem i què no podem treure a l'empresa d'acord amb la legalitat vigent o com redactar un determinat article en una negociació de conveni per tal d'afavorir els interessos de la part obrera, però els qui decidiran què i com ho volen, són els i les treballadores, no ho oblidem. Perquè la llei ara mateix empara molt poc la classe obrera, perquè l'estatut dels treballadors erra en el seu nom, això prou que ho sabem.

És bàsic i fonamental no permetre a l'empresa que es senti còmode en una negociació, tot parlant amb un lletrat o una lletrada, en termes legals, generant una alienació total dels qui han de confrontar-se amb l'empresa realment. Perquè l'empresa no estigui còmode caldrà quelcom més que conceptes jurídics i converses polides, així, les reunions aniran passant i la consecució de drets no arribarà. Qui ha de parlar en una negociació són les parts afectades. I en una negociació on és evident que les posicions no són d'igualtat perquè

uns són els que ocupen i els altres els que es troben subjectes a les ordres dels ocupadors, cal deixar clara una posició de força on la veu que sigui escoltada sigui la de l'assemblea, la de la secció sindical, però no la d'un lletrat/da alienat del conflicte i que a fi de comptes pot ser que acabi emportant-se un tall del pastís pactat.

Els advocats i les advocades que assessorem la CGT hem de tenir, sota el meu parer, una ideologia propera a la del sindicat, evitar que la finalitat de la negociació sigui obtenir diners més enllà de salvar llocs de treball (per alguna cosa a la CGT no pactem ERO's). Hi hem de ser per garantir llocs de treball, no per suprimir-los. Potser caldria recordar-ho. Si els i les advocades que estem assessorant al sindicat som aliens als principis del mateix i només busquem benefici econòmic, aquest no hauria de ser el nostre sindicat, perquè la CGT té uns objectius clars, o els hauria de tenir. I, a la inversa, quan escollim assessors, potser que ens fixem en si busquen ajudar-nos en la mida que sigui possible a nivell jurídic o si simplement van comptant el número de persones afectades per veure quina quantitat s'enduran al final de cada conflicte.

Roc Blackblock

El graffiti i el muralisme han irromput a la realitat urbana de moltes ciutats i pobles del nostre país fins a convertir-se en una realitat quotidiana. Aquest mes parlem amb Rock BlackBlock, un artista urbà que pinta i decora l'espai públic amb missatges reivindicatius i amb un estil propi que l'ha fet convertir-se en un dels referents de l'art urbà.

- Bon dia Roc, hi ha obres teves a molts racons del país. T'autodenomines il·lustrador "tot terreny", a què et refereixes amb això?

Primer de tot, hauria de dir que hi ha dos conceptes aquí. Un és il·lustrador i l'altre tot terreny. Jo em considero il·lustrador perquè el disseny gràfic implica un exercici de comunicació que implica l'emissor com el receptor. Molts artistes fan una feina unidireccional, projecten cap enfora la seva idea. En aquest cas, tot i que és una disciplina artística, té molt d'il·lustració. I tot terreny perquè utilitzo el mateix concepte per il·lustrar portades, llibres, murals... per tant, és tot terreny perquè s'aplica a diferents suports i disciplines.

- Vas començar com a il·lustrador i tatuador. Què et porta a passar al graffiti i convertir-te en un referent de l'art urbà?

Bé, no sé si sóc un referent de l'art urbà, però sí que puc explicar com vaig passar al món del graffiti. Sempre havia tingut una inquietud artística i creativa, i vaig trobar en la il·lustració i el disseny gràfic camp per córrer. Però també sempre he tingut inquietuds socials, des de que em va arribar la carta de la mili i em vaig sumar al moviment d'insubmissió. D'aquella època recordo molt els murals que es feien. Venia l'Azagra, per exemple, marcava en guix, i vint persones feien un "pinta i colorea" que deia jo. A mi allò em despertava molt d'interès. Vaig tenir la sort de coincidir amb un artista del graffiti i em

va donar la primera empenta d'això de pintar amb un espray. Allò va ser com oli en un llum perquè vaig poder compaginar aquestes dues facetes de la meua vida. Donar-me una eina com un espray em va donar l'oportunitat de introduir a aquells murals polítics i de caràcter reivindicatiu tota la vessant artística i creativa. I allò va ser a l'època de l'Hamsa, un centre social okupat al barri de Sants, amb moltes parets que em van servir de llenç.

- Moltes de les teves obres tenen un important component social, reivindicatiu... Podríem dir que el compromís social és part essencial d'aquestes. Perquè?

Bé, com us dic, les meves inquietuds socials i la necessitat d'incidir en l'entorn per transformar la societat cap a una societat més justa ha estat sempre. Juntament amb les inquietuds artístiques que us he comentat. El muralisme és una eina de primera línia per donar a conèixer totes aquestes inquietuds. Per exemple, quan pinto un quadre sempre em surt una vessant més artística i introspectiva, però l'espai públic, que és un espai col·lectiu, que ens pertany a tots i totes, és un espai idoni per visibilitzar coses que ens impliquen a tots i totes. Aleshores, on em situo jo és en ser un interlocutor, i intento recollir les inquietuds d'una part de la societat per posar-ho en aquest espai públic i donar-ho a conèixer a la resta de la societat. Seria com una espècie de mediador d'aquestes inquietuds. I això ho faig perquè vull incidir en el meu entorn per una transformació social.

- Que vols transmetre amb les teves obres?

Com us comentava, amb aquesta vocació de donar a conèixer inquietuds col·lectives intento també buscar punts de confluència. De vegades tinc encàrrecs i pinto coses que, bé, són encàrrecs professionals per dir-ho d'alguna forma, que potser em motiven relativament poc. També és veritat que tinc les meves línies vermelles, i si no em sento a gust amb el missatge directament no ho faig. Però bé, el que intento, sobretot quan es tracta de treballar en l'espai públic és realitzar missatges col·lectius en els que jo em sento a gust i reflectit. Aleshores, malauradament en aquesta societat coses que cal combatre i treballar hi han moltes, per tant l'antirracisme, l'antifeixisme, la lluita contra l'especulació... no sé, les inquietuds són moltes i diverses.

- Hi ha una vinculació evident de les teves obres amb els moviments socials i la protesta. Els autors soviètics dels anys vint buscaven quelcom similar. Beus d'alguna tradició artística en concret?

Bé, la veritat és que m'inspiro en moltes. És curiós que m'esmenteu els autors soviètics perquè és una corrent que donaria molt de què parlar, perquè hi havia una part de voluntat de transformació, però molts dels autors avantguardistes van acabar rebent una imposició sobre el realisme soviètic i havent d'abandonar les seves corrents més transformadores perquè no eren enteses pel govern soviètic o per l'Estat. Bé,

jo m'inspiro... no sé, en realitat tinc moltes influències que van des del graffiti més ortodox fins al muralisme llatinoamericà que em sembla que potser és el referent on jo... No diré on m'emmirallo perquè em sembla molt pretensió, però sí que és un gran inspirador, sobretot per aquest concepte d'utilitzar l'espai públic i utilitzar els murals com una via de donar a conèixer la història i una mica les aspiracions socials de tota la comunitat. Però com us deia, i sobretot avui amb les xarxes socials que estan rebent inputs i referències a temps real de tot el món, en realitat les influències són infinites.

- Com veus l'espai públic? Quina visió tens de l'activitat artística urbana?

Ami m'agrada parlar molt sobre el concepte de l'hegemonia cultural. Tampoc és que sigui un gran entès, però em semblen molt interessants els plantejaments de Gramsci, que parla de qui ostenta l'hegemonia cultural té en realitat un control sobre la societat. Crec que a nivell urbà, i sobretot Barcelona, és un grandíssim exemple. Durant molt de temps hi ha hagut un poder que ha ostentat aquesta hegemonia que ha sigut qui ha puntuat i qui ha decidit què era legítim i què era correcte i què era ser un bon model de ciutat i un bon model artístic i què podia passar al carrer i què no. Crec que gràcies a les xarxes socials, i crec que el muralisme i el graffiti són un revulsiu contra això que s'escapa per tots cantons i això amb les xarxes socials hem pogut constatar que corrents com el graffiti com l'art urbà

tenen un recolzament molt més gran del que la burgesia definia i el que tenia cabuda en una ciutat. Per mi l'espai públic és part de l'espai personal de tots nosaltres però que transcendeix a l'individu, també a nivell col·lectiu. Jo sempre poso d'exemple que quan tu et sents d'un lloc tens la necessitat de marcar-lo, d'incidir en aquell espai. Si estàs en una habitació d'hotel és un espai neutre i escèptic, i converteixes un espai en casa teua quan pots decorar-lo, quan pots d'alguna marcar-lo i fer-te'l teu. Crec que això és el que passa a la ciutat. I quan sortim i prenem els carrers i els hi donem colors i expressem les nostres inquietuds, crec que estem convertint espai escèptic en casa nostra i li estem donant vida. Per tant crec que és imprescindible que la ciutat estigui viva i als carrers es noti aquest batec. Sobre l'activitat artística urbana... crec que això donaria per quatre entrevistes més. Si bé per un cantó s'està convertint en un fenomen "mainstream", en un fenomen que fins i tot de vegades s'està convertint en una eina de gentrificació, també es pot convertir en una eina de transformació, de lluita i de suport als moviments veïnals i de base. En realitat, crec que té tantes cares com persones i artistes pugui haver-hi al carrer.

- Pregunta obligada. Drets d'autor, què en penses?

És una pregunta interessant. En realitat viure de l'art significa moltes vegades morir de gana. També és cert que l'art és una eina d'especulació de primera línia,

On em situo jo és en ser un interlocutor (...) i això ho faig perquè vull incidir en el meu entorn per una transformació social

Control de la fitxa horària

L'entrada en vigor de l'obligació per a la totalitat d'empreses públiques i privades de garantir un sistema de control de la jornada horària que permeti comprovar de manera «concreta, objectiva i fiable» la quantitat d'hores de treball diari i setmanal de cada treballador convulsiona el món de les relacions laboral en un Estat on, durant 2018, cada setmana es van fer 6,4 milions d'hores extres, la majoria sense remunerar.

Des del passat dia 12 de maig, amb l'entrada en vigor del Reial Decret Llei 8/2019, les empreses de l'Estat espanyol, ja siguin públiques o privades, tenen l'obligació de dotar-se de mecanismes que permetin registrar de forma objectiva i fiable la jornada diària dels seus treballadors, incloent-hi l'horari concret d'inici i finalització de la prestació laboral. D'aquesta forma, s'estén a la generalitat dels treballadors i treballadores una obligació de registre que fins ara només afectava a la jornada de les persones ocupades a temps parcial, alguns col·lectius laborals molt concrets i específics com ara, per exemple, els empleats de la marina mercant i aquells treballadors que, encara que contractats a jornada completa, estiguessin vinculats per conveni o per contracte a un pacte per a la realització d'hores extres. En aquest darrer cas, però, el registre que l'empresa havia de mantenir no era el de la totalitat de la jornada treballada sinó única i exclusivament el que feia referència a les hores extres realitzades.

Així, doncs, i per primera vegada, esdevé obligatori que les empreses disposin d'un registre efectiu de l'horari i les hores treballades per la seva plantilla. Una mesura que, segons figura al mateix preàmbul del reial decret llei, pretén afavorir la tasca de control i

sanció per part d'Inspecció de Treball front a les nombroses i habituals situacions d'abusos vinculats a l'extensió fraudulenta de la jornada laboral. Cal recordar que segons l'Enquesta de Població Activa (EPA) de 2018, a l'Estat espanyol es van fer cada setmana 6.4 milions d'hores extres. Xifra notablement superior a la de 2017, quan el còmput setmanal es situava en 5.8 milions d'hores extraordinàries. I moltes d'aquestes hores extres, probablement la majoria, van ser gratuïtes per a les empreses. La mateixa EPA recull que fins a un 48% dels treballadors i treballadores que realitzen hores extres manifesten que no els són abonades. Si afegim a aquesta dada percentual que més del 50% dels treballadors i treballadores contractats a jornada completa afirmen desenvolupar jornades efectives que superen habitualment les 40 hores setmanals, entendrem fàcilment la raó per la qual més d'un 45% del total de denúncies interposades davant Inspecció de Treball tenen a veure, precisament, amb el temps i la jornada de treball.

Protegir les arques públiques i la salut dels treballadors

L'obligació de registre de jornada ha desfermat un al·lu de crítiques per part dels partits polítics d'àmbit més conservador i liberal i, com era plenament previsible, per part també de les organitzacions patronals, que veuen perillar un lucratiu sistema d'imposició de jornades laborals per sobre de l'extensió contractual o convencionalment pactada a baix o nul cost. Evidentment, uns i altres han assenyalat immediatament les dificultats tècniques d'implementar aquesta política de control (?) o l'elevat cost que suposarà el procés d'adaptació per a les empreses (??) i que, adverteixen, redundarà en destrucció de l'ocupació o, si més no, esdevindrà un factor desincentivador de la contractació. Arguments uns i altres que d'escassa solvència conceptual i que tenen com a rerefons una petició explícita de poder sotmetre els treballadors a l'obligació no formalitzada d'oferir la seva prestació laboral a conveniència de l'empresa i sense expectativa de remuneració o compensació en temps de descans.

El que no tenen en compte -o no els mereix

especial consideració- és que més enllà de les dificultats materials que l'establiment del nou marc regulador pugui comportar, la necessitat de la mesura es justifica fàcilment en una sèrie d'obligacions establertes fins i tot per part dels Governos dels Estats membres de la UE que tenen a veure amb principis essencials de l'ordenament jurícolaboral com són els de vetllar per la limitació efectiva de la jornada, protegir la salut i seguretat laboral dels treballadors així com el repartiment de l'ocupació.

En aquest sentit, una recentíssima sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) de 14 de maig (C-55/18) recorda que és obligació dels estat membres «imposar als empresaris l'obligació d'implantar un sistema objectiu, fiable i accessible que permeti computar la jornada diària realitzada per cada treballador» considerant que en absència d'un sistema tal, «resulta extremadament difícil, quan no impossible a la pràctica» que els treballadors vegin respectats els seus drets relatius a la limitació de la jornada i els descansos diaris i setmanals d'obligat compliment. Un concepte que el TJUE reforça en l'esmentada sentència quan afirma «la protecció eficaç de la seguretat i la salut dels treballadors no pot subordinar-se a consideracions de caràcter purament econòmiques».

El text d'aquesta resolució, dictada amb posterioritat a l'entrada en vigor de la normativa espanyola i que, per tant, ratifica la pertinència de la mesura adoptada, situa la limitació de la jornada com a un dels eixos fonamentals per a la protecció de la salut laboral que, segons la normativa comunitària a la qual està sotmesa la legislació espanyola, esdevé un valor suprem que cal situar per sobre de qualsevol altra consideració. Però, a banda, es pot argumentar també que les mesures tendents a limitar la durada de la jornada responen fins i tot (i també) al mandat constitucional que imposa a l'Estat espanyol l'obligació d'adoptar les polítiques que consideri més adequades per assegurar un repartiment de l'ocupació que ajudi a aconseguir «la plena ocupació». I al contrari del que semblen creure alguns dels partits que amb més duresa han carregat contra el nou control de la jornada horària, molt aficionats a invocar la Constitució quan els convé, el text constitucional també és d'obligat seguiment quan es parla de política pública d'ocupació.

Llarga controvèrsia judicial

L'entrada en vigor del nou Decret llei hauria de posar un necessari punt i final a una controvèrsia que s'arrossega des de fa massa temps i que ha generat no poca inseguretat jurídica com a conseqüència de la discrepància de criteri entre les Sales Socials de l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem que, en els últims anys, han mantingut postures diametralment oposades respecte l'obligació empresarial de mantenir un control horari.

L'any 2015, analitzant un cas referent a Bankia, la Sala Social de l'Audiència Nacional va dictar una sentència on raonava que l'obligació del control de jornada era extensiva a la totalitat de la plantilla i no únicament als empleats que realitzen hores extres i els contractats a temps parcial. L'Audiència fonamentava el seu raonament en que l'obligació de registre que la legislació establí per a les hores extres no era possible o quedava privat de tota fiabilitat si no existia simultàniament un registre de la jornada ordinària que permetés comptabilitzar quina part de la jornada corresponia efectivament a hores extraordinàries. Arran d'aquesta resolució, Inspecció de Treball va dictar una instrucció - la 3/2016 sobre control en matèria de temps de treball i hores extraordinàries- que instava els inspectors a comprovar que les empreses realitzaven aquest control horari que consideraven, com a resultat de la decisió de l'Audiència Nacional, obligatori per a totes les empreses i els seus treballadors, incloent-hi els contractats a jornada completa i els que no tenien cap compromís voluntari de fer hores extres.

Transcorreguts menys de dos anys des de que la Sala social de l'Audiència Nacional fixés aquest criteri interpretatiu de la norma, la Sala Social del Tribunal Suprem va imposar un radical gir a la situació rebatent frontal i contundentment l'Audiència Nacional en considerar que «de forma evident i terminant» la legislació laboral no imposa cap obligació de control de la jornada que afecti la totalitat dels treballadors sent que, com s'havia venint fent, el registre només competia la realització d'hores extraordinàries per part dels treballadors contractats a jornada completa i la jornada dels treballadors a temps parcial. Una decisió que s'acompanyava, val a dir, del suggeriment per part del Suprem al poder legislatiu de que clarifiqués la norma però que suposava una tornada a la situació anterior i, de nou, limitava severament la capacitat d'Inspecció de Treball per vigilar i, si s'escau, sancionar els incompliments en matèria de durada de la jornada.

Des que el Tribunal Suprem va dictar aquesta sentència que desactivava el criteri de l'Audiència Nacional, aquest òrgan judicial ha expressat la seva disconformitat amb el parer del Suprem i s'ha adreçat en reiterades ocasions al Tribunal de Justícia de la Unió Europea per tal que fos la justícia europea qui decidís si la decisió del Suprem suposava una vulneració de la legislació comunitària per part de l'Estat espanyol.

Com i a qui s'aplica el control de la jornada?

Des del passat 12 de maig, data d'entrada en vigor del Reial Decret Llei, «la jornada de cada treballador es registrarà dia a dia i es totalitzarà en el període fixat per a l'abonament de les retribucions, lliurant còpia del resum al treballador en el corresponent rebut» a efectes del còmput d'hores extraordinàries. Aquesta obligació s'estén a tots els treballadors contractats a jornada completa, sotmesos o no a pacte per fer hores extraordinàries.

En el cas dels treballadors a temps parcial, el registre es farà en iguals termes i es lliurarà als treballadors un resum mensual «tant de les hores ordinàries de treball com les extraordinàries».

L'empresa estarà obligada a conservar i mantenir aquests registres durant almenys 4 anys, sent que l'incompliment de l'obligació de registre i conservació tindrà com a conseqüència que es presumirà que el contracte ha estat celebrat a jornada completa i no pas a temps parcial, tret que l'empresa aporti proves fefaents en sentit contrari.

L'organització, característiques i implantació del registre obligatori de jornada es concretarà preferentment a través dels mecanismes de negociació col·lectiva o un acord d'empresa respectant sempre que, sigui quina sigui la forma que adopti el control i registre de la jornada, aquest ha d'incorporar l'horari concret d'inici i finalització de la jornada laboral, sens perjudici de les mesures de flexibilitat horària que puguin ser d'aplicació. En defecte d'acord l'organització del registre de jornada es farà a través de la decisió del propi empresari prèvia consulta amb els representants legals dels treballadors.

DESGLOSSAT

Les característiques principals del sistema de control horari que s'implanti a cada empresa han de concretar-se «preferentment» a través dels mecanismes de negociació col·lectiva per incorporar-los al conveni o pacte un acord d'empresa que reguli aquesta matèria. És important, doncs, que els representants sindicals a les empreses aprofitin l'ocasió per assegurar-se que el mecanisme adoptat resulti de la màxima eficàcia possible per limitar les pràctiques abusives en relació a la durada de la jornada i, si és necessari, regular aspectes que encara puguin ser controvertits relacionats amb el temps efectiu de treball com poden ser, en algunes empreses, la consideració que es dona a, per exemple, el conegut com a «descans de l'entrepà».

No només antifeixistes

Som antifeixistes, però no només. M'explico. Som radicalment antifeixistes. Pensem que, front el feixisme, no tenim cap altra opció que no sigui combatre'l. Però també sabem que no ens conformem a ser simplement antifeixistes. O que no som antifeixistes de qualsevol manera. Tot plegat, en els temps que corren i sobretot en els que possiblement vindran convé tenir-ho clar. És per això que faig aquest article, que no pretén ser massa llarg ni dir res de l'altre món. Però hi ha coses bàsiques que mai està de més repetir.

Tenim ben clar que el feixisme és fill del capitalisme. Històricament hi ha un munt d'exemples que ho demostren. I quan parlo de capitalisme em refereixo també als estats, com a entitats polítiques, que l'emparen, l'avalen i el protegeixen. Defet, el feixisme com a forma extrema d'autoritarisme, requereix dels estats i els reifica. Però és igualment cert que no tots els fills del capitalisme són feixisme. Bé, més que fills, caldria dir que no totes les formes que adquireix el capitalisme és això que denominem feixisme. En realitat, tot i que certes manifestacions feixistes acaben sent presents en pràcticament totes les societats capitalistes, en poques ocasions aquest feixisme acaba sent dominant. Encara que els mateixos estats el puguin protegir i promoure fins i tot en les seves formes marginals.

No només el feixisme mata. Les polítiques liberals, seguint el dictat dels mercats, maten. Les retallades en sanitat i en prestacions socials bàsiques, maten. Les polítiques perfectament conscients de la Unió Europea a la Mediterrània condemnen a morir ofegades a milers de persones cada any. La barra lliure de les multinacionals a Àfrica i a molts altres llocs del món, a banda de destruir el planeta, mata. El major genocidi de la història, en termes de quantitat de morts per dia, no el va fer un estat feixista. Va succeir a una neocolònia, Ruanda, durant tres mesos de l'any 1994 amb l'empara activa de la República Francesa. Una república que no presidia cap "feixista" sinó el suposat socialista Mitterrand amb un primer ministre d'un partit suposadament democràtic. D'exemples en aquest sentit en podem esmentar molts. Com a resum, podem retenir la dada de que la immensa majoria de morts provocades per causes no naturals al món des de l'any 1945 cap aquí no les han provocat règims feixistes, sinó corporacions econòmiques capitalistes i els governs corresponents, molt sovint actuant sota la forma de democràcies parlamentàries. [Nota: per qui se'n vulgui fer una idea, es poden trobar fàcilment algunes dades dels milions de morts que cada any provoca el treball, bàsicament sota condicions econòmiques capitalistes]

Nosaltres lluitem contra el capitalisme, el patriarcat, les opressions dels estats. Sota les seves diferents formes, que majoritàriament no son això que entenem per feixisme, per molt que puguin contenir pràctiques feixistes. Això no treu que no puguem reconèixer en el feixisme un dels majors exponents de la barbaritat del capitalisme i que, quan el veiem, ens sentim en l'obligació de combatre'l. Ens passa, és bo que ens passi i cal que construïm activament

aquesta confrontació. Però no ho podem fer de qualsevol manera.

De la mateixa manera que els sectors antagonistes als poders no som un tot homogeni, en el bloc oposat tampoc hi ha una uniformitat absoluta. Sempre entre els defensors de l'estat i del capitalisme hi ha hagut qui ha apostat per formes més "democràtiques" (en el sentit liberal de fer política) enfront d'altres que han defensat la necessitat de línies més dures si més no en els aspectes formals de manteniment de la llei i l'ordre. Fins i tot, les diverses formes polítiques del capitalisme poden entrar en conflictes intenses. I això requereix de nosaltres intel·ligència. Potser les diferents situacions aconsellin diverses sortides en cada moment, a nivell de tàctica en una determinada conjuntura. Però mai hem de perdre de vista quina és la finalitat i el sentit de la nostra lluita, no només a un horitzó llunyà sinó en el nostre dia a dia més proper.

Lluitem contra l'explotació capitalista i l'opressió dels estats. Si això ho tenim clar, ens portarà a acceptar determinades formes d'antifeixisme i a desmarcar-nos d'altres. Per tal de no esmentar a ningú, em limitaré a posar un exemple. El passat 6 de desembre a Terrassa molta gent vam anar a plantar cara a una organització feixista que va decidir fer propaganda en un barri de la ciutat. Ho va fer sota una forta protecció dels Mossos d'Esquadra, que fins i tot van lluir armes prohibides abans de començar a carregar i provocar multitud de ferides i ferits. A Terrassa es van tornar a veure barricades, flames i conflicte al carrer.

Un cop passat, sortien diverses preguntes. Algú apuntava que l'Ajuntament o el Departament d'Interior de la Generalitat haurien d'haver prohibit l'acte. Ho hem

sentit moltes vegades que al feixisme se l'ha de prohibir, per llei. Fins i tot en tertúlies als grans mitjans de comunicació. Sincerament, penso que nosaltres això no ho podem defensar. El feixisme l'hem de combatre nosaltres, la gent, el poble, la classe treballadora. Ho hem de fer activament i en els diferents espais del nostre dia a dia. Si cal, parlant amb companys a la feina quan diuen que no hem d'acceptar més treballadors/es de fora o que se'ls ha de pagar menys per ves a saber quina raó. O rebutjant activament les "redades" racistes de les diferents policies. O tallant d'arrel comentaris i acudits racistes, xenòfobs o homòfobs. O tornant a alçar barricades i fogueres....

Defensar que ho han de fer les mateixes institucions que en el dia a dia segresten la nostra capacitat d'actuar col·lectivament implica, en el fons, que enfortim una eina d'opressió en contra nostra. Qui diu que aquells que un dia prohibeixen un acte feixista no prohibiran, amb l'excusa de que és violent contra els preceptes del capital, qualsevol activitat nostra? A banda, quin sentit té que per combatre el feixisme enfortim un estat que alhora promou, ni que sigui a glòpades, el mateix feixisme?

Les respostes són senzilles i fa molts anys que les tenim a sobre la taula. Per combatre el feixisme hem de lluitar, també, per canviar d'arrel la realitat.

Ermengol Gassiot

Secretari General de la CGT de Catalunya

“Controlades” Un altre cas de repressió

Ens volen tancades a casa, aïllades i callades, però continuarem sortint al carrer, totes juntes i cridant: la solidaritat, la nostra millor arma!

El Primer de maig de l'any 2016, com cada any, milers de treballadores van sortir als carrers de tot el país per manifestar-se reclamant unes condicions laborals i salarials més dignes. Eren els anys en què ens començaven a dir que hi havia recuperació econòmica, que estàvem per fi— sortint de l'enèsima crisi periòdica del capitalisme. La crisi, però, i com bé sabem, no s'acabava ni de bon tros, i s'estava fent a costa nostra: a costa de retrocedir en drets laborals, en el dret a l'habitatge digne, a l'accés a una educació i una sanitat públiques... Calia, doncs, continuar cridant, continuar protestant, continuar lluitant per recuperar-los. Juntes vam assenyalar un cop més el Capitalisme com a responsable de la nostra precarietat, com a joves, com a treballadores.

Entre aquests milers d'inconformistes hi havia vuit militants d'Arran, l'organització juvenil de l'Esquerra Independentista. Com tantes altres vegades, com tanta altra gent, van marxar cap a casa en acabar la jornada. Mesos després, però, vuit citacions dels Mossos d'Esquadra van irrompre a les seves vides: estaven sent investigades pels delictes de manifestació il·lícita, danys i desordres públics, presumptament comesos durant la manifestació de l'1 de maig d'aquell any.

Per a aquestes vuit joves començava un procés llarg i feixuc, que les ha tingut tres anys en espera i que ens situen on som ara. Els dies 13 i 15 de maig s'enfronten a tres anys de presó en un judici on una de les proves que aporten els denunciants —els Mossos d'Esquadra actuant d'ofici— és la identificació de les acusades a través de vídeos gravats durant la manifestació. Ara bé, com s'han dut a terme aquestes identificacions, si a elles ningú els va demanar el DNI ni durant ni després dels fets?

Els moviments socials, les organitzacions, els sindicats... ens hem topar sovint amb que els Mossos coneixen massa bé les nostres cares, els llocs on treballem, on estudiem, qui són les nostres amigues i companyes... La resposta

a la pregunta que formulàvem, doncs, és clara: existeixen fixers policials il·legals per perseguir la dissidència política. De fet, les vuit encausades del cas "Controlades" ja havien sigut identificades en moments diferents, temps enrere, degut a la seva acció política organitzada fora del sistema, però no ho havien estat pas aquell 1 de maig. Els Mossos d'Esquadra havien guardat les informacions en els famosos fixers i només van haver de recórrer al "buscador" quan van tenir els vídeos de la manifestació de l'1 de maig de 2016.

Aquests fixers policials són una pràctica sistemàtica de la maquinària repressiva de l'Estat. No només faciliten la identificació de les lluitadores per després ofegar-les econòmicament o privar-les de llibertat, sinó que també fomenten la por perquè no continuem amb la nostra activitat política: "sabent que els Mossos em tenen fixada, si m'organitzo, si faig quelcom que qüestionï el sistema, vindran a per mi". La por pot provocar que posem en dubte la nostra pròpia acció política, que ens jutgem a nosaltres mateixes i que ens auto-censurem. S'estén als nostres entorns i ens afecta emocionalment.

Davant la por, però, tenim la millor arma de la classe treballadora: la solidaritat. La solidaritat que es materialitza amb els grups de suport a les persones immerses en processos de repressió política i que es propaga a través de les xarxes d'afecte. És això el que posa a la pràctica la màxima "si ens toquen a una, ens toquen a totes" que tants cops hem cridat i hem repetit.

Les nostres companyes tenen el judici els dies 13 i 15 de maig i tenim per objectiu l'absolució de totes elles, però no només això: volem que s'eliminin els fixers policials i acabar amb la persecució ideològica. Perquè ara són elles, però podríem ser totes nosaltres.

Guillem Salvador

Afiliat al sindicat d'Ensenyament imputat al cas "controlades"

Dones Cuidadores de la vida

Com a Dones Llibertàries volem recordar i reconèixer a lideresas llatinoamericanes en lluita per la defensa i la cura de la terra. Un número important d'aquestes dones han estat assassinades per defensar aquests principis, "Terra i Llibertat". Dones que no els ha estat possible participar i acompanyar-nos en aquesta revolució feminista, però que estaran sempre a la nostra memòria. I també alhora, reflectir la labor que estan duent a terme unes altres lideresas que continuen exigint justícia per als seus pobles i per la cura del planeta.

Des de Dones Llibertàries tenim clar la dificultat que representa lluitar contra corrent i gairebé sempre en posició de minoria. El pensament llibertari pot ser el més just possible, però alhora rigorós i difícil de mantenir-ho a la pràctica, però aquí estem, intentant-ho!! Enfrontant-nos no només als sistemes de governs patriarcal que oprimeixen a totes i que exerceixen la violència contra les dones, sinó també a companys que, en diferents espais i accions compartides, no assumeixen els canvis i la practica més enllà de la ideologia partidista i personalista.

Algunes d'aquestes dones que volem recordar, han portat una lluita tenaç, enfrontant-se al poder i en moltes ocasions en una gran solitud. Volem assenyalar que des de fa anys, va creixent el nombre de dones víctimes de l'atroc repressió que es dona, en els conflictes medi ambientals a tot el món.

Recordem a algunes d'elles: **Margarita Murillo**, hondurenya, va ser assassinada a l'agost de 2014. Activista de Drets Humà. Era una defensora del medi ambient i una icona de la defensa pagesa per les seves terres.

Murillo estava afiliada a la Unió de Treballadors del Camp (UNC). La seva vida va estar dedicada a la lluita per l'accés a la terra de les dones pageses hondurenyes. Segons la tradició lenca, en els rius resideixen els esperits femenins i les dones són les seves principals guardianes, per això Murillo va ser una de les lideresas del moviment contra el lliurament dels rius a empreses privades i a la construcció de plantes hidroelèctriques, pel seu impacte ambiental i cultural en terres històricament habitades per indígenes.

Va ser una de les fundadores de la Central Nacional de treballadors del Camp (CNTC) en la dècada dels 80, Murillo va ser segrestada i torturada per motius polítics pels esquadrons de la mort de **Gustavo Álvarez Martínez** (Cap d'Estat Major Conjunt de les Forces Armades d'Hondures)

Aquest fet la va portar a exiliar-se. Sostenia la defensa de la sobirania nacional. Murillo va ser una de les fundadores i coordinadora del Front Nacional de Resistència Popular (FNRP) després del cop d'estat de 2009. En 2013, va ser candidata a Diputada del Congrés Nacional, per Cortés, en les eleccions internes del Partit LLIU-RE (Llibertat i Refundació)

En 2014, havia tornat al camp després de presentar-se en les campanyes electorals. Va ser assassinada, d'un tret en el front, per un sicari mentre estava treballant la terra en la Costa Nord d'Hondures.

La fiscal a càrrec de la recerca de la seva mort, **Marlene Banegas**, coordinadora de la Fiscalia de Delictes contra la Vida, i la fiscal **Patricia Eufrahio**, van estar també assassinades dos mesos després de l'assassinat de Murillo, mentre l'estaven investigant.

Lèsbia Yaneth Urquía, que va ser activista del Comitè Cívic d'Organitzacions Populares i Indígenes d'Hondures (Copinh). Lèsbia tenia 49 anys quan va ser assassinada. Era originària del municipi de Marcala, departament de La Paz, i fronterer amb El Salvador. Activista i militant en defensa de la naturalesa i els drets indígenes.

El Copinh ho va liderar, la també ambientalista i defensora de Drets Humans **Berta Càceres**, que va ser Coordinadora General. Va ser assassinada tres mesos abans que Lèsbia, a la ciutat de l'Esperança, a l'occi-

Il·lustració Sara Pachón

dent d'Hondures, lloc on vivia. Activista i militant en defensa de la naturalesa i els drets indígenes. Aquestes lideresas ambientalistes estaven en contra de la construcció de grans projectes Hidroelèctrics al seu país, ja que causen un mal irreparable a les comunitats indígenes, i al país i en general.

Nema Grafa, presidenta de la Nacionalitat Amazònica Sapara. Nema va enviar un comunicat a la Universitat Central de l'Equador, demanant una signatura de solidaritat per a realitzar un acord amb el Govern Nacional de l'Equador, declarant el seu territori com a "territori dedicat a la pau, al desenvolupament de la ciència i dedicat sobretot a desenvolupar el coneixement i l'amistat entre les cultures i els pobles del món". Demanant al rectorat de la Universitat que avalés i treballés conjuntament per la conservació de la mare naturalesa, la recerca de la Biodiversitat i d'altres coneixements mil·lenaris.

"... ara només som 523 i és la nostra última oportunitat de sobreviure, mira el que ofereix el Candidat de dreta a la presidència del Brasil, Bolsonaro, que matarà a tots els indígenes perquè són una molèstia per al progrés. Aquesta tal vegada és la nostra última oportunitat necessitem el teu suport, si no et solidaritzes amb nosaltres ens exterminaran" diu la carta. Nema Grafa finalitza la seva carta amb aquestes paraules: "...gràcies, estem segurs que el seu gest de solidaritat serà reconegut per la història".

Recordar a **Salome Aranda**, que va rebre amenaces, van apedregar la seva casa en Puyo. Va ser una de les Dones Amazòniques, lideresa de la Comunitat Moretechocha que es va reunir amb el President **Lenín Moreno**, el març del 2018. En aquesta trobada va denunciar al president que després de 28 anys d'operació de la Agip Oil, els impactes ambientals a la conca del riu Villano eren evidents, a més va denunciar la violència de gènere que les dones sofreixen a causa de l'operació petrolífera en el seu territori." Les Dones Amazòniques veuen amb molta preocupació com es repeteix el mateix patró per a acoquinar-nos en la nostra lluita per la vida".

No podem oblidar a l'equatoriana **Patricia Gualinga** que serà guardona amb el Premi Brot Activisme Mediambiental 2019, en el Festival Internacional de Cinema Mediambiental de Canàries (Ficmec), per la seva increïble labor en defensa de la sostenibilitat mediambiental de la Amazonia Equatoriana. "L'equip directiu del Festival ha decidit reconèixer amb el premi Brot Activisme en la seva 21a edició a Patricia Gualinga, pel seu excelent treball anteposant a vegades la seva pròpia vida, en defensa de la sostenibilitat mediambiental a la Amazonia Equatoriana, sent un exemple internacional de convivència en harmonia de l'ésser humà en la naturalesa".

En cada edició del festival es premia a diverses personalitats internacionals per la seva labor i compromís amb el medi ambient. En els anys anteriors el guardó li ho han portat activistes com **Berta Càceres** (Hondures), **Ikal Angelie**(Kenya) i **Ruth Buendia** (el Perú)

El Festival es duu a terme en el municipi Garachico a Tenerife, del 25 de maig al 2 de juny. Gualinga va ser una de les principals defensores del Cas Sarayaku en contra de les empreses petrolíferes internacionals, les labors de les quals afectaven el poble indígena Kichwade Sarayaku. Els indígenes van guanyar aquest cas a l'Estat equatorià davant la Cort Interamericana de Drets Humans en 2012

Segons el Consell Cívic d'Organitzacions Populares i Indígenes d'Hondures (Copinh, són "femicidís polítics" l'objectiu dels quals és "callar les veus de les dones que, amb coratge i valentia, defensen els seus drets en contra del sistema patriarcal, racista i capitalista, que cada vegada més s'acosta a la destrucció del nostre planeta".

Els estudis que s'han realitzat sobre comunitats indígenes i en concret sobre les dones d'aquestes comunitats, creuen que aquestes lideresas són sovint víctimes d'aquests crims polítics perquè, "d'una banda, són més vulnerables en la societat i, per un altre, fan una major denúncia i resistència contra el extractivisme, perquè els afecta directament", se-

Amada Santos

Dones Llibertàries

La Raquel aTRAPada

El conte de "La rateta que escombrava l'escaleta" ens l'havien explicat de petites moltes vegades. Al seu darrera trobem els missatges típics adreçats a les nenes de l'època: treballa, posat guapa, busca el teu marit i casat, però escull bé. Les aparences enganyen i porten males conseqüències.

L'actualitzo a la nostra època ajudada per la meua neta Kali de 10 anys, el meu net Khan de 13 anys i el vídeo d'estudiants de l'escola d'Art Jose Maria Cruz Novill, de Cuenca, i surt aquesta història.

La Raquel és una dona molt treballadora. Atén trucades dels clients que han comprat els productes d'una gran multinacional de les noves tecnologies. L'esgota molt l'exigència del treball i el control a què estan sotmeses les treballadores, dones en la seva majoria. La clientela pot valorar la resposta als problemes que plantegen en la trucada telefònica per la qual cosa elles s'han d'esforçar en ser amables malgrat que, sovint, no són tractades amb el respecte que caldria. Per tot plegat el treball l'absorbia molt i no tenia ganes de sortir a divertir-se.

Passaven els anys i va arribar un moment en què va cansar-se d'aquella vida tan monòtona. L'empresa va oferir a la gent treballadora l'última novetat en mòbils i auriculars i se'ls va comprar. Amb els auriculars posats, escoltava música del mòbil tot el dia: Punk, House, Disco, Tekno, Rap-Ska, fins que va trobar el "Trap" que la va enganxar. Es una música que atrapa i fa bellugar el cos. Coincidint amb el Sonar va visitar Barcelona el famós cantant de Trap "Bad Bunny". Es decidí d'anar a escoltar-lo i va al·lucinar de seguir els seus cantants preferits durant tres dies i tres nits. Des de llavors és la fan més incondicional de la música Trap, l'escolta a totes hores. Va al concerts i es desplaça allà on sigui seguint els seus ídols preferits. Aquesta música procedent de la fusió del Hip-hop, el Reggaeton i el Rap l'ha enganxada fins a la bogeria.

No importa la lletra de les cançons que humilien, denigren i cosifiquen les dones: "Pégala, vótala, sin miedo, que no hace nada, mirala, si le gusta". "No me hagas abusar de la ley que te violo". "Quiero una mujer bien bonita i que no diga NA, cuando yo tome, no diga NA, si salgo por la noche no diga NA, cuando vuelva de madrugada, no diga NA". "Y me pide mas, y mas, aunque sepa que la puedo lastimar". "Estoy enamorado de 4 babys y las chingo a las cuatro cuando quiero". "Cuando le dije que le habia sido infiel me pegó y lo sentí como un beso y me di realmente cuenta que me quería".

La Raquel prenent aquest camí havia caigut en una espiral de la que no es podria sortir perquè l'engolia cada cop més.

Al cap d'uns mesos els mossos d'esquadra van publicar a la seva web: "Dona desapareguda a Barcelona, es diu Raquel, té 25 anys. Fa servir ulleres i auriculars de color rosa". El seu cos va aparèixer al cap d'unes setmanes.

Carme Álvarez
Militant de Dones Llibertàries

Trenquem amb l'aïllament

CGT Catalunya, a través del Comitè de Resistència Internacionalista (CRI), ens sumem a la campanya internacional en suport i solidaritat amb Leyla Güven i les més de 7.000 persones preses en vaga de fam en protesta per les condicions d'aïllament imposades a Abdullah Öcalan, president del PKK, empresonat des de 1999 per l'estat turc i en règim d'aïllament a l'illa d'Imrali, el que li impedeix rebre amb regularitat visites dels seus familiars i advocats.

En suport a la vaga de fam de Leyla Guven i les 7.000 activistes que la secunden

Leyla Güven, impulsora d'aquesta massiva protesta, ha dit que "hi ha violacions molt greus de drets humans a les presons. La resistència a les presons és molt valuosa". Violacions de drets, aïllament i morts a les presons és també una realitat que trobem a l'estat espanyol. I la vaga de fam és també una forma de resistència utilitzada per les persones preses a l'estat espanyol, on una trentena van començar el primer de maig una vaga de fam col·lectiva en defensa d'una taula reivindicativa de catorze punts exigent respecte als seus drets fonamentals. En ambdós casos, coincideix, també, el silenci mediàtic i la repressió cap a les que alcen les seves veus a les presons.

Donar suport a la vaga de fam iniciada per Leyla Güven és una forma de trencar amb la impunitat dels estats i de les seves armes de guerra i repressives, com les presons, i donar suport a la resistència de les dones kurdes, dels presos i preses i de totes les persones que lluiten per una vida digna, contra tota forma d'opressió, ja sigui de l'estat, el patriarcat, el capitalisme o el colonialisme. Alcem la veu abans que sigui massa tard!

Més de 700 persones en vaga de fam

El 8 de novembre de 2018 Leyla Güven va començar la vaga de fam a la que s'han sumat 7.000 persones, a les presons, activistes a Kurdistan i a la diàspora. A Estrasburg 14 activistes kurdes estan també en vaga de fam.

A Turquia s'enfronten a la repressió dins de les presons; estan en aïllament, s'impedeix la seva comunicació amb l'exterior, mitjançant càstigs disciplinaris que no els permeten rebre visites de familiars, fer trucades, o enviar i rebre correus. Estan sotmeses a violència física i psicològica, i es troben en risc de tenir danys irreversibles; la pressió arterial i la pèrdua de pes no es mesuren regularment, no se'ls està proveint la quantitat adequada de sal, sucre, carbó, llimona i suc de fruita, el que tenen els és confiscat, i si volen comprar als mercats de la presó els cobren el doble.

Aquesta és una mesura de resistència extrema que ja ha portat a la mort a diverses persones, la majoria dones, que s'han suïcidat a la presó a Turquia. El 20 de febrer el militant kurd Ugur Sakar es va immolar a Alemanya com a protesta contra el silen-

ci d'Europa respecte a les vagues de fam. Va morir el 22 de març a conseqüència de les ferides.

Amb aquesta lluita, les autoritats turques han permès al germà d'Abdullah Öcalan, Mehmet, visitar-lo el gener d'aquest any, per primera vegada des de 2016. I també ha rebut una visita dels seus advocats el 2 de maig (la primera des de juliol de 2011). Tot i que Öcalan va manifestar que no volia que ningú morís per ell, Leyla Güven va decidir continuar una lluita que és pels drets humans.

L'obertura d'un raig d'esperança

Leyla Güven afirma que si es garanteixen els drets legals, si s'acaba amb l'aïllament d'Öcalan, hi haurà un raig d'esperança i la possibilitat que les negociacions de pau tornin a l'agenda.

Leyla és copresidenta del Congrés de la Societat Democràtica (DTK) i parlamentària de Hakkari pel Partit Democràtic dels Pobles (HDP). Ha estat alcaldessa de Küçükdikili el 2004 i de Viransehir el 2009. Ha lluitat sempre contra la repressió del govern turc, el que li ha ocasionat problemes amb la justícia de l'estat turc. Ha es-

Rompamos el aislamiento Acabemos con el fascismo

Más de 7000 presos políticos en huelga de hambre en Turquía, Iran y Europa

LEYLA GÜVEN

En huelga de hambre desde el 8 de noviembre de 2018

HUELGA DE HAMBRE

Para más información:
hungerstrikes.eu/es
facebook.com/azadi.plataforma/
twitter.com/AzadiPlataforma

Leyla Güven, diputada kurda del HDP inició una huelga indefinida de hambre el 8 de noviembre de 2018 en protesta por las condiciones de aislamiento que sufre Abdullah Öcalan.

tat detinguda en diverses ocasions, la última el 2018, per oposar-se a l'atac i la invasió de l'exèrcit d'Afrin, regió kurda situada a Síria. Al juny d'aquest mateix any, estant a la presó, va ser escollida diputada pel HDP a l'Assemblea Nacional turca. La diputada va ser alliberada el 25 de gener de 2019 a causa del seu deteriorat estat de salut però continua en espera de judici i mantén a casa la seva vaga de fam, només pren Vitamina B i líquids salats i dolços.

La vida de Leyla Güven és un exemple de la resistència i lluita de la població kurda per la llibertat, la justícia, l'alliberament de la dona i l'ecologia, i també és una de les persones que ha patit la brutalitat del règim turc contra pobles, treballadors i treballadores i dones.

La repressió de l'estat turc

Recep Tayyip Erdogan és responsable de milers de detencions d'activistes del moviment per l'alliberament del Kurdistan i després de la ruptura del procés de pau el 2015, centenars d'alcaldes i diputats kurds, periodistes, sindicalistes, professors i activistes han estat empresonats o s'han hagut d'exiliar. Tots els que s'oposen al règim autoritari d'Erdogan poden ser detinguts.

L'última acció antidemocràtica del govern d'Erdogan ha estat impedir que els regidors kurds, elegits en els últims comicis municipals del 31 de març, ocupin els seus càrrecs. Ha arribat a anul·lar les eleccions municipals a Istanbul perquè havia perdut el seu candidat i s'ha de repetir les eleccions.

Erdogan està intentant acabar amb tota forma d'auto organització, democràcia de base i autonomia kurda arreu de Kurdistan. Des de desembre passat amenaça també amb una invasió de Rojava, després de que el gener de 2018 envaís Afrin (el cantó més a l'oest de Rojava) amb l'Exèrcit Lliure de Síria, on perduren els saquejos i incendis de cases i comerços, l'espoli de les seves collites d'olives, i els assassinats i segrestos de la població.

Silenci internacional

Fins al dia d'avui, tot i les cartes i les trucades de persones preses i familiars al govern turc, als organismes i al Parlament Europeu, al Comitè Europeu de Prevenció de la Tortura (CPT), i a parlamentaris de diversos estats, organismes i organitzacions de drets humans (9000 correus s'han enviat amb la campanya 'Aixeca la teva veu per Leyla'), no hi ha hagut cap resposta.

Totes les institucions mundials i, en particular, la Unió Europea, es mantenen en silenci tot i ser testimonis de totes les accions repressives i antidemocràtiques de Turquia. Leyla Güven ha dit que "crec que si el govern del AKP ignora totalment els acords internacionals dels quals forma part, és perquè se sent animat pel silenci de la Unió Europea".

La col·laboració espanyola amb Turquia és important sobretot en l'àmbit militar tant en el marc de l'OTAN com en el de l'exportació d'armament a aquest país. Turquia és el segon comprador d'armament a l'estat espanyol. El 2016, Turquia va comprar armament per valor de casi un milió d'euros, el que representa el 17% de les exportacions espanyoles d'armament. Armes que s'utilitzen contra la població kurda de Bakur (el Kurdistan de Turquia), o d'altres estats (Rojava a Síria o Basur a Iraq, on Turquia està bombardejant). A més, l'Estat espanyol ha importat de Turquia 10.000 tones d'oli d'oliva, entre les que es troba oli robat d'Afrin.

Iniciativa Aixeca la teva veu per Leyla

Davant d'aquesta aliança entre els poders dels estats i organitzacions afins, ens hem d'unir els pobles i les classes treballadores. El 2 de març de 2019, diferents organitzacions socials i de drets humans, activistes, periodistes i parlamentaris d'esquerra van posar en marxa la iniciativa "Aixeca la teva veu per Leyla" per trencar amb el silenci internacional amb l'incompliment de drets i garanties a les presons, posar fi a l'aïllament carcerari i denunciar la complicitat dels estats europeus amb el règim feixista d'Erdogan.

Com a part d'aquesta iniciativa, el CRI ha realitzat tres accions a Barcelona. El divendres 3 de maig, encartellades en suport a la vaga de fam i de denúncia del règim d'aïllament d'Erdogan, al portal del Consolat Turc i a la seu de la Unió Europea al Passeig de Gràcia de Catalunya.

El dijous 9 de maig, ens vam sumar a la convocatòria internacional del Moviment de dones kurd, fent una nova concentració davant el consolat i la darrera acció per el moment, ha estat una concentració de protesta a l'oficina d'Amnistia Internacional a Barcelona, el dilluns 13 de maig per denunciar la complicitat d'aquest organisme amb el règim turc, el seu silenci davant la situació de les preses en vaga de fam a les presons turques i fins i tot el desallotjament de companyes kurdes que protestaven a la seva seu a Londres.

Les accions no s'aturen aquí. Seguim ampliant la nostra veu per donar a conèixer la lluita del poble kurd, la total vulneració de drets de les seves preses, les vagues de fam com a acció radical i sostinguda, fins a aconseguir trencar el silenci còmplice de la Unió europea

Exili, repressió i clandestinitat a l'Espanya feixista

L'èxode republicà de 1939 fou l'inici de la reorganització de les institucions i de tots els moviments polítics i sindicals derrotats pel franquisme. La Diputació Permanent de les Corts Espanyoles es van reunir a París el 27 de juliol de 1939, però la guerra mundial va deixar-la inoperant fins que va reconstruir-se l'agost de 1945 a Mèxic, sota la presidència interina de Diego Martínez Barrios, aleshores la presidència del govern republicà espanyol va recaure en José Giral. També es va reorganitzar a l'exili els governs de la Generalitat de Catalunya i del poble basc. Després de l'afusellament de Lluís Companys el 15 d'octubre de 1940 al Castell de Montjuïc, el president del parlament català Josep Irla va assumir-hi la presidència interinament. El lehendakari del govern basc a l'exili va continuar essent el membre del PNB José Antonio Aguirre.

Malgrat que la feina era feixuga, era necessari obrir vies de resistència per refer els ponts del diàleg i lluitar per recuperar les llibertats perdudes. Davant les dificultats, els partits realitzaven reunions per tal de reorganitzar-se com és el cas del PSUC i el PCE, l'ERC, els socialistes, i també els moviments sindicals: CNT i UGT. Les dues centrals majoritàries d'Espanya es reorganitzaren a l'interior de la península i a la resta del món on s'instal·laren nuclis de militants. Les dues centrals ho feren paral·lelament als camps de concentració de França, malgrat la condició de refugiats, els cenetistes, ja havien muntat a l'hivern de 1939 un comitè dins d'Argelers. Paral·lelament, es creaven comitès a l'Àfrica del Nord. Els cenetistes crearen tota mena d'activitats culturals i educatives als mateixos camps per tal d'enlairar la moral dels refugiats espanyols.

La CNT també fou la primera entitat sindical a organitzar-se clandestinament dins de l'Estat espanyol, ja l'any 1939 disposava de comitès a les presons, els camps de treball i a les fàbriques de ciutats com València i Barcelona. Poc després s'organitzava la UGT, que va seguir, més o menys, el mateix model dels anarcosindicalistes, doncs el primer objectiu era l'ajuda als refugiats dels camps de concentració de França i als que estaven patint repressió dins de les presons espanyoles. Els Consells Militars se succeïen condemnant a milers de persones a la presó, als camps de concentració o directament a ser afusellats. La UGT i la CNT van crear a meitat dels anys quaranta un Comitè d'Enllaç a la imatge dels que ja havien existit durant l'etapa de la Guerra Civil. El Comitè d'Enllaç era un organisme per coordinar les lluites contra el franquisme. El setembre de 1946 van treure un òrgan del Comitè Nacional d'Enllaç CNT-UGT, Fraternidad. En aquest primer número es presentaven, alhora que es dirigien al proletariat espanyol: "(...) Nace Fraternidad como consecuencia lógica de la que realmente existe entre los trabajadores de la UGT y de la CNT, fraternidad adquirida, tanto por la igualdad en el castigo y en el sufrimiento dados por querer pensar de que por ser común el mal, común ha de ser el remedio, es pues Fraternidad una publicación conjunta de la CNT y de la UGT. (...) Saludamos con la máxima emoción a los que, por no adaptarse a la esclavitud, purgan en cárceles y penales el delito de desear una

España en la que no haya privilegios y resplandezca e imperen el deseo de vivir y la alegría en los rostros de sus ciudadanos, desterrando para siempre el espectro del mañana en unos, y la trágica realidad del presente en otros. Podemos y debemos poseer todo ese gesto de rebeldía que supieron mantener ante el frío y cruel penitenciario cuando intentan escarnecer su dignidad y torturar su consciencia."

El franquisme, per llei de 9 de febrer de 1939, reprimita a les associacions Culturals i socials: (Escoles Racionalistes, Ateneus Llibertaris, Ateneus Populars, Casals catalanistes, Cases del Poble, Cooperatives de Cases Barates, etc.) i totes les Lògies Maçoniques. Amb la victòria de Franco el nacionalcatolicisme s'imposava a tots els espanyols amb la creu i l'espasa. L'Església catòlica va jugar un paper determinant en el nou sistema totalitari imposat per la força de les armes a Espanya. Els matrimonis civils van ser anul·lats, els divorcis de l'època republicana van deixar de tenir efecte. L'Església va dedicar-se a fer misses a espais públics per expiar els "dimonis ateu" de la República.

L'educació de l'escola va retornar als pitjors temps de l'exaltació de la pàtria imperial espanyola i del catolicisme més conservador. La repressió moral va afectar a la censura del cinema, del teatre, del music-hall, de la literatura, de la història, etc. La censura s'aplicava a tots els mitjans de comunicació, tant la ràdio com la premsa, fins i tot els mitjans que eren controlats per l'anomenat "Movimiento Nacional". Tot havia de passar pel sedàs de la censura la qual era controlada per l'Església, la Falange Espanyola o per el Ministeri d'Informació i Turisme. Les úniques organitzacions que imperaven eren aquelles que exaltaven els valors del nacionalcatolicisme: FET i de les JONS, OJE, AC, Auxilio Social, Secció Femenina de FE i SEU. La

EL FAR

Ferran Aisa

La nota de l'alcalde de Terrassa a un formulari obsolet (1919)

Primera Part

Un dels moments més bonics del treball de recerca històrica és aquell en què trobes, entre centenars de documents insípids o repetitius d'un lligall, un full, o de vegades una senzilla nota, en la qual algú, revoltant-se contra l'estupidesa de les preguntes fora de lloc d'un imprès que ha d'omplir, es decideix a explicar en una breu acotació que aquell formulari està antiquat i no pot intentar abastar la realitat existent perquè ja no és possible, ni en el paper, ni en la mentalitat del buròcrata que ho ha redactat amb cura per "arxivar" la realitat social i laboral.

Això em va passar fa poc, consultant un arxiu de la Junta de Reformes Socials de Terrassa. Es tractava d'una sèrie d'estadístiques i informes, empresa per empresa, ciutat a ciutat, més o menys interessants, sobre vagues, en els quals es detallava el nombre i el sexe dels vaguistes, la durada de les lluites, les bases de regulació del treball aprovades, i les conquestes aconseguides pels obrers, entre les quals constava sempre com a primer punt el reconeixement del sindicat únic, en segon lloc la setmana anglesa, en tercer l'augment de salaris i posteriorment una sèrie de reclamacions pròpies de cada ofici o branca industrial. Llavors va aparèixer una breu nota, mecanografiada a dues cares, adjunta al formulari oficial, que l'alcalde de la important ciutat fabril de Terrassa havia omplert per enviar a la Junta de Reformes Socials.

La nota, datada a l'octubre de 1919, deia ni més ni menys que "Des que es va constituir en aquesta ciutat el Sindicat únic [...] han proclamat la norma de no voler res amb les autoritats, sigui qualsevol el caràcter d'aquestes, i al acordar una vaga, la plantegen i desenvolupen sense donar coneixement previ i sense admetre cap intervenció que no sigui la de part directament interessada, donant-se també el cas que si es tracta d'indagar quina és la Junta o la Comissió dirigent del moviment, contesten els interessats que entre ells no hi ha Junta ni Comissió de cap mena, que tots obren amb igual autoritat i representació, i que els seus assumptes no més volen tractar-los amb aquells que directament han de resoldre'ls".

L'alcalde efectua una magnífica definició dels mètodes de lluita i d'acció de la classe obrera, descriu la vaga salvatge com a excel·lent exemple de la tàctica d'acció directa, característica essencial del sindicalisme revolucionari en 1919. Els impresos de l'Institut de Reformes Socials eren ja incapaçs de recollir i reconèixer

l'aparició del sindicat únic, que donava una força enorme a la classe obrera, fins llavors organitzada en societats de resistència. El 1919 la CNT ja no cabia en els formularis de l'Institut de Reformes Socials. La filosofia de mediació entre la Patronal i els obrers, pròpia de l'Institut, havia quedat obsoleta davant els mètodes d'acció directa, en què el sindicat únic tractava directament amb cada un dels empresaris, que quedaven així en una situació de major debilitat.

La Patronal respondria, en els mesos següents, a aquests nous mètodes de la lluita obrera amb el terrorisme patronal i els pistolers contractats per assassinar als sindicalistes de l'únic, amb la modernització i militarització del sometent, amb la complicitat de la policia i del exèrcit, per posar en pràctica el terrorisme d'Estat contra la classe obrera, amb troballes com l'anomenada "lleï de fugues", d'aplicació quotidiana a la sortida de la presó, o en les cordes de presos, quan els obrers detinguts eren traslladats a peu d'una a una altra presó.

Però això està més enllà de la nota d'octubre de 1919, encara que aquest terrorisme estatal ja havia començat a manifestar-se. La importància de la nota rau en el crit d'impotència de l'alcalde contra els nous mètodes de lluita obrera. Els obrers que es presenten a negociar són comissions provisionals, nomenades per a cada ocasió, en les que poden intervenir obrers d'un altre ram de producció, que a més no es presentarien a la propera reunió, i que no responen a més criteri que la defensa dels acords presos en assemblea. Aquesta organització de delegats, de caràcter provisional, revocable, sense més capacitat de decisió que l'atorgat per l'assemblea, desorienta i enfureix a empresaris i autoritats.

La Junta de Reformes Socials es lamentava de la inoperància del seu propi paper, ja que "és valent-se d'informacions indirectes i tractant de les qüestions millor amb caràcter particular que amb caràcter oficial" com podien assabentar-se del que estava succeint, perquè els treballadors no reconeixien a les autoritats establertes cap poder de mediació. El sindicat únic negociava directament amb cada empresari.

Les vagues en curs, a l'octubre de 1919, "les parcials de serrallers, mecànics, paletes, fusters i del ram de l'aigua, i les totals de forners i llauers i lampistes" ja no es plantejaven entre la Patronal del sector i un comitè de vaga, amb la mediació de

l'Institut, sinó que els obrers manifestaven "no voler res amb l'Autoritat". D'altra banda l'Institut confessava el seu total naufragi, i afirmava: "no aconseguir mai saber si aquells que acudien a les seves cites, anomenats a l'atzar, tenien la representació necessària per a tractar de l'assumpte. El més freqüent és que en citar a la comissió de vaga dels fusters, per exemple, es presenti un fuster i quatre o més de diferents oficis: carreters, paletes, sabaters, etcètera".

La organització dels obrers al sindicat únic i els mètodes d'acció directa havien fet saltar aquest organisme de mediació que era l'Institut de Reformes Socials, que havia estat creat en 1883 com un primer intent d'institucionalitzar a Espanya l'anomenada "qüestió social".

La patronal recorria aviat a un altre tipus de mediació, i a practicar també "la seva pròpia acció directa": la lleï de fugues i el locaut, amb la complicitat de la policia i l'exèrcit, el sometent i els pistolers a sou. Van ser els anomenats "anys del pistolisme" a Catalunya, és a dir, la guerra de classes de 1917-1923, que va acabar brutalment amb la dictadura del general Primo de Rivera. L'objectiu no era altre que destruir el sindicat únic i la imposició individual a cada treballador de les condicions de treball elaborades per la empresa. Els principis del sindicalisme revolucionari poden resumir-se en la capacitat de la classe obrera per enfrontar-se autònomament al capitalisme, desenvolupant la lluita de classes, mitjançant una tàctica que s'oposava a l'apropiació política o parlamentària per qualsevol partit obrer o burgès, de la lluita obrera.

Les dues conquestes fonamentals de la CNT, en vigílies del congrés de desembre de 1919, que va donar preponderància a l'anarcosindicalisme sobre el sindicalisme revolucionari a la CNT, van ser el sindicat únic d'indústria i la acció directa. Són precisament les dues conquestes que enlluernaven en el text que hem exposat, i que tant sorpren i indigna a l'alcalde de Terrassa.

DICIONARI MILITANT

Agustín Guillamón

Recomanacions

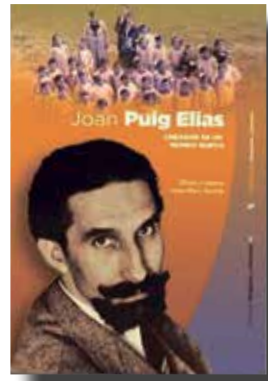
Art

A sang!

Aquest mes, no us recomanem música. Aquest mes us recomanem que assistiu a l'exposició "A sang!", un retrat de les comunitats punk i skin realitzat per Mireia Bordonada. Durant vint anys Bordonada, reconeguda fotògrafa que participa de revistes conegudes i diaris de gran tirada, ha copsat i retratat diversos aspectes de la vida quotidiana d'aquesta comunitat que ha plasmat en aquesta exposició. La podreu veure del 24 de maig al 22 de juliol del 2019 a l'espai de fotografia La Fuga (C/Fontrodona, 31, Barcelona)

Literatura

Joan Puig Elias, creador de un mundo nuevo

Joan Puig Elias és el gran desconegut d'imprescindible coneixement per tots els interessats per l'educació, la lluita social, el sindicalisme, la república, la guerra, etc... Aquest llibre us ofereix fases inèdites de la seva vida que cap altre estudi anterior havia treballat fins ara com, les colònies de nens refugiats que ell va regentar, la seva vida en família, la seva residència a França i com es va trobar a Brasil. Aquí teniu una lectura imprescindible.

Cinema

Vitoria, 3 de marzo

(Ficció, Drama Històric. -90 min.)

El 3 de març de 1976, després de varis mesos de vaga, cinc treballadors són assassinats per la Policia. El moviment assembleari que s'havia creat a Vitòria era una amenaça als poders fàctics del franquisme i la transició, que havien d'evitar per tots els mitjans que aquest moviment s'estengués a la resta de l'Estat. Vitoria, 3 de marzo, ens fa reviure aquells dies que han quedat gravats a sang i foc a la memòria col·lectiva de la ciutat.

utopia

Els buseros i les buseres de la CGT estan de celebració. Aquest cop no per haver guanyat cap pols a l'empresa (de moment) sinó perquè la seva publicació "Utopia" ha arribat al seu número 200. I és que 22 anys després, amb una tirada de 1.800 exemplars, l'òrgan d'expressió de les companyes del TMB encara continua donant guerra. Una revista que concentra les aspiracions de la plantilla, les denúncies de corrupció de la direcció de l'empresa i dels seus sindicats servils, la història del moviment obrer dels autobusos i un llarg etcètera, fan que aquesta publicació sigui una referència per tota la premsa obrera.

Companys i companyes del TMB, felicitats i que en siguin molts més!

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

Les Receptes Damunt un cel de fil

Ingredients

Per al paté de pastanaga

- 7 pastanagues
- 200 g d'anacards posats en remull amb aigua i tamarí dues hores abans
- 1 cullerada de postres de cúrcuma en pols
- 1 cullerada de postres de curri
- 20 g de fulles de menta
- el suc de mitja llimona, oli de gira-sol i sal

Per al paté de tofu fumat

- 2 porros
- 50 g de llavors de carbassa
- 50 g de nous
- 1 peça de tofu fumat
- 1 cullerada sopera de shiro miso
- oli de gira-sol, beguda d'arròs, tamarí i sal

Per a l'humus

- 500 g de cigrons cuits (que no siguin de pot)
- 2 grans d'all, 125 ml d'aigua, oli d'oliva, oli de gira-sol, pebre negre, pebre vermell dolç, nou moscada, suc de llimona i sal

PATÉ DE PASTANAGA, PATÉ DE TOFU FUMAT I

HUMUS AMB CRUDITÉS, BASTONETS DE PA I NATXOS

Elaboració

Preparació del paté de pastanaga

Talleu les pastanagues a la juliana i poseu-les en una batidora de vas (túrmix) juntament amb els anacards escorreguts, unes fulles de menta, el suc de llimona, el curri, la cúrcuma i la sal. Afegiu-hi oli de gira-sol fins que arribi a una alçada equivalent a la de tres quartes parts de la que ocupen els ingredients anteriors. Tritureu força estona fins aconseguir una pasta molt homogènia. Si el paté us ha quedat massa líquid, afegiu-hi una mica més d'anacards; en canvi, si us ha quedat massa espès, afegiu-hi una mica més d'oli de gira-sol.

Preparació del paté de tofu fumat

Sofregiu els porros i les llavors de carbassa i les nous amb oli de gira-sol, un raig de beguda d'arròs i una mica de sal. Afegiu-hi el tofu desgranat i deixeu-ho coure a foc lent durant 15 minuts. Poseu la barreja en una batidora de vas, afegiu-hi el shiro miso i un raig de tamarí, i tritureu fins aconseguir una pasta molt homogènia.

Preparació de l'humus

Poseu els cigrons en una batidora de vas, afegiu-hi tots els altres ingredients i cobriu el conjunt amb una barreja d'olis d'oliva i gira-sol a parts iguals. Tritureu-ho i alhora aneu-hi afegint aigua, poc a poc, fins aconseguir una textura melosa. Serviu-ho adornat amb una mica de pebre vermell dolç per sobre.

Presentació

Poseu els patés i l'humus en bols sobre una plata i acompanyats d'un bon grapat de cruditès, bastonets de pa i natxos.

El joc de paraules

Fallit com el monjo capturat (de 9 lletres)

per @jocsdeparaules

Solució al problema anterior: maulets

Escac

Blanques juguen i guanyen

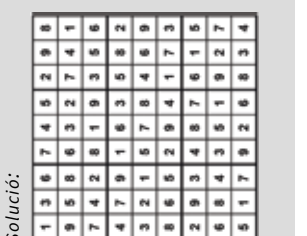
La final del campionat mundial del 2016 es va dirimir entre el noruec Magnus Carlsen i el rus Sergei Karjakin a Nova York. Després de 12 partides que van acabar en taules, el desempat es va fer a ràpides, en que el noruec era el clar favorit. A l'última d'aquestes, s'arriba al moviment 50 a la posició del diagrama. Amb un sacrifici elegant, Carlsen (blanques) es fa amb la victòria.

Solució a la partida anterior: 19. Cd6+ Dxd6 (única per les negres ja que l'escac està tant a c8 com a b7), 20. Db7#

Sudoku

	3	6				2		8
7	4	2		9	3	5	6	
4					5	8		
							6	
	6		2	9	4			
2	9			8				5
	8		3				2	7
		7			6		3	4

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Parlem amb Aitor Terradelles

Durant aquests mesos s'està duent a terme el procés per l'organització del Congrés d'Habitatge de Catalunya. Parlem amb Aitor Terradelles, membre del Sindicat d'Habitatge de Vallcarca i membre del Grup Motor del Congrés d'Habitatge de Catalunya, que ens explica què és i quina importància té aquest congrés.

- Primer de tot, explica'ns què és això del Congrés d'Habitatge.

En poc temps la lluita pel dret a l'habitatge ha canviat molt. Els preus de lloguer tenen una importància que fa 5 anys no tenien. La PAH s'ha centrat en la ILP i a tot el territori (especialment a l'AMB i al Maresme) han aparegut nous col·lectius d'habitatge amb les seves pròpies dinàmiques.

Des d'algunes militants del moviment, volíem intentar reflexionar sobre el moment on ens trobàvem i, sobretot, veure cap allà on podíem anar conjuntament. Malauradament, la dinàmica sindical dels nostres col·lectius (molts amb poca experiència) no ens permet dedicar-li temps a tenir debats profunds i sabíem que no volíem construir una coordinadora que no durés més d'un any degut a les diferents opinions.

Vam pensar que l'organització d'un congrés, preparat amb temps i impulsat per un grup motor, podria ser la fórmula per trobar punts en comú, teixir estratègies i plantejar models organitzatius. Així doncs, el Congrés d'Habitatge de Catalunya és tot un procés que va començar cap al juny de l'any passat i on hi trobem diverses fases de debat i decisió.

- Entenem llavors que és una iniciativa dirigida a posar en comú i dotar d'una mateixa coherència totes les iniciatives relacionades amb la lluita per l'habitatge?

Sí, la idea de tot plegat és trobar diverses línies des d'on abordar aquest conflicte conjuntament. No volem que aquesta lluita s'apagui quan ja no

tinguem més força o idees, hem d'aprofitar ara, que estem amb ganes, per implementar noves estratègies i formes de lluita i passar al següent nivell.

En aquest sentit, la idea s'inspira en el Congrés de Sants organitzat el 1918 (ara farà 101 anys) quan els sindicats van decidir canviar el seu model organitzatiu i com això va suposar una gran millora en la lluita, resultant en la Vaga de la Canadenca de l'any següent.

- Perquè, com al Congrés de Sants, pel que fa a la participació al congrés, hi poden participar multitud de col·lectius i entitats, sense perjudici de la seva naturalesa organitzativa?

El Congrés és tot un procés i, en cada un, hi participen uns agents concrets. Creiem que, qui lideri aquest procés i qui en tregui les línies finals hem de ser els grups d'habitatge que ja treballem en base al suport mutu (PAH's, Sindicats de Llogaters, grups i xarxes d'habitatge, etc.).

Entenem també que, en diversos pobles del territori, on hi ha menys activitat, hi han col·lectius que fan feina d'una mica de tot: no els hi volem barrar al pas a participar. L'únic requisit és que treballin el tema de l'habitatge a través del suport mutu entre afectades.

Dit això, ara hem tingut uns debats locals on hem donat veu al veïnat perquè aportessin les seves idees. Tenim planejat diversos debats sectorials (laboral, feminisme, cooperatives, jovent) on volem que hi vinguin els actors claus de cada àmbit. Hem de plantejar línies de cooperació entre altres àmbits de lluita, doncs els problemes

d'habitatge sempre van junts amb problemes de salari, d'edat, de gènere, origen...

- En aquest sentit, hem vist que en el decurs del procés d'aquest Congrés hi ha diferents fases. Perquè?

No volíem posar tota la llenya a un intensíssim cap de setmana i, potser, no posar-nos d'acord. Sabem com funcionen les dinàmiques de debat i no és sa ni productiu plantejar grans debats d'aquesta manera. A més, partim de bases ideològiques diferents. Per això, plantejarem diverses jornades i moments on fer les preguntes adequades. D'altra banda, això ens ajuda a mantenir els nostres ritmes de militància, que no són baixos, mentre les diferents comissions treballen. A part, com ja hem dit, volíem que hi participessin col·lectius molt diferents i, fer-ho en diferents fases ens ha permès anar reclutant gent i fer el congrés més extensiu.

- Tenim data per la trobada, per la celebració del Congrés en sí?

La trobada final, on s'aprovaran les ponències generals, es celebrarà, aproximadament, a principis de Novembre.

- Quantes organitzacions estan participant a hores d'ara?

Ara mateix tenim més de 20 col·lectius que han aprovat la seva participació i estem, pràcticament, en permanent expansió. Hi ha especialment presència a l'AMB i al Maresme. Dins les possibilitats de cada grup, s'aporten mans a treballar en les diferents comissions del grup motor, que és l'òrgan que va impulsant les fases del procés. També hi ha grups que no poden aportar gent i simplement confirmen que participaran de les decisions més claus, que també és una forma de participar.

- El mes passat vam assistir a mobilitzacions a Barcelona. Es fan de forma coordinada? Quin pes tenen aquestes mobilitzacions en el Congrés d'Habitatge?

La majoria de grups participants ja estem coordinades de manera informal, ja que la nostra militància es creua per casos que portem conjuntament o campanyes que creiem interessants. Les mobilitzacions són una part important dels debats que hem de tenir i hem de reflexionar sobre quines són les seves oportunitats i debilitats.

- La PAH, per exemple, porta molts anys de lluita per l'habitatge digne i, a més, a infinitat de modes: es-craches, manifestacions, okupacions, etc. Hi ha una aposta per algun tipus de mobilització determinada per part del Congrés d'Habitatge?

Justament volem posar totes aquestes dinàmiques que hem estat practicant fins ara sobre la taula i dir: "ens estan sent útils? Què volem aconseguir amb elles?" No apostem per res en concret perquè existeixen moltes postures i el que fa falta és posar-se d'acord.

- Sindicat de Llogaters. Quina relació i quin pes té amb el Congrés?

El Sindicat de Llogaters participa al Congrés com un actor més, aportant gent a les comissions i impulsant tot aquest procés.

- Finalment, anima'ns a participar d'aquest Congrés.

Per les persones que ja participin en grups d'habitatge: poseu-vos en contacte amb nosaltres i estarem 100% disponibles a resoldre-us tots els dubtes i pors que tingueu. No volem que es tracti d'un procés tancat a quatre assemblees de Barcelona, sinó que volem que sigui extens i plural, encara hi sou a temps! Per qui no participi dels grups d'habitatge: si coneixeu col·lectius que tractin aquesta problemàtica, poseu-los en contacte amb nosaltres.

Per últim, si ja participeu d'altres sectors en lluita, estigueu atentes als debats sectorials que s'aniran donant.

